

Faşist Aktörlerin Hakimiyetine Karşı Sınıf Mücadelesini Yükseltelim!

POLİTİK-GÜNDEM / s.3

Ülke politik atmosferi, 31 Mart yerel seçimlerinin ardından çalkantılı bir süreç yaşıyor. Ekonomik kriz ve uluslararası siyasi koşullar kaynaklı hükümet, CHP, TÜSİAD ve diğer hakim klik temsilcileri hep bir ağızdan milli birlik ve beraberlik, asıl sorunlara yoğunlaşma ve normalleşme gibi söylemler kullansa da klikler arası çatışma ve karşı taktikler artarak devam ediyor. Asker cenazesinde CHP Başkanı Kılıçdaroğlu'na yapılan saldırı bu rekabet ve çatışmanın daha da artacağını gösteriyor.

Yeni Demokrasi

9 MAYIS 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 34 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

RÖPORTAJ s.8

Gülseren Yeleri: Sessizlik Can Alıyor!

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yeleri ile "Öcalan üzerindeki tecrit kaldırılсын" talebi ekseninde Leyla Güven'in başlattığı ve ülkenin tüm hapisanelerine yayılan açlık grevlerine dair bir röportaj gerçekleştirdik. Yaşanan bu tecrit politikasının salt bir fiziki tecrit olmadığını ifade eden Yeleri, devrimci-demokrat kamuoyu nezdinde yaşanan sessizliğin, tutsakların omuzlarındaki sorumluluğu arttırdığını belirtti. Gülseren Yeleri, tüm kamuoyunun açlık grevindeki tutsakların sesi olması, "tecrit kaldırılсын" talebini savunması gerektiğini vurguladı.

GÜNDEM s.7

İçeride Tutsakların Dışarıda Ailelerin Direnişi Sürüyor

Her açıklamasında "anneliğin" kutsallığına vurgu yapan "devlet aklı", konu Kürt annesi, tutsak annesi olunca tüm insanlığından arınmışçasına saldırmaktadır. Bu saldırıları şaşkınlık içerisinde, "birkaç polis kişisel çıkışları" olarak karşılamıyoruz çünkü biz bu saldırılara birçok kere tanık olduk.

FAŞİST SALDIRGANLIĞA, KRİZE VE SÖMÜRÜYE KARŞI

1 MAYIS'A!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

saflarımızdaki kendiliğindencilığe teslim olmayalım!

14

YORUM

imamoğlu kimin solu?

20

DÜNYA

sudan halkının mücadelesi ve olasılıklar

KAYPAKKAYA YOLDAŞIN

DOĞUMUNUN YETMİŞİNCİ YILINDA

çizdiği **kızıl** güzergahla

İLERİ!

PROGRAM

PINAR AYDINLAR'IN SUNUMUYLA

OZAN RENÇBER

GRUP İSYAN ATEŞİ

PARTİZAN MÜZİK TOPLULUĞU

MAVİ YOL ŞİİR GRUBU

NIHAT BEHRAM, ŞİİR VE SÖYLEŞİ

KONUŞMACILAR

PŞTA, PARTİZAN

ENTERNASYONAL DELEGASYON

MUZAFFER ORUÇOĞLU (SÖYLEŞİ)

21 11 MAYIS / PAZAR **15:00**

**KULTURHAUS ARENA ULMERSTRASSE 241
70327, STUTTGART-ALMANYA**

PARTİZAN

GELECEĞİ KAZANMAK İÇİN SINIF MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM

Ülke politik atmosferi, 31 Mart yerel seçimlerinin ardından çalkantılı bir süreç yaşıyor. Ekonomik kriz ve uluslararası siyasi koşullar nedeniyle hükümet, CHP, TÜSİAD ve diğer hakim klik temsilcileri hep bir ağızdan millî birlik ve beraberlik, asıl sorunlara yoğunlaşma ve normalleşme gibi söylemler kullansa da klikler arası çatışma ve karşı taktikler artarak devam ediyor. Asker cenazesinde CHP Başkanı Kılıçdaroğlu'na yapılan saldırı ise bu rekabet ve çatışmanın daha da artacağına göstergesi oldu.

Daha önce Erdoğan ve Bahçeli tayfasının özelde İçişleri Bakanı Soylu'nun, asker cenazeleri üzerinden Kılıçdaroğlu'nu hedef haline getiren açıklamaları biliniyor. Ankara Çubuk'taki saldırının ardından Bahçeli, Soylu ve çeşitli AKP'liler tarafından yapılan açıklamalar, açıktan olmasa da AKP/MHP bloğunun saldırıyı savunan ve meşrulaştırmaya çalışan bir tutum takındığını ortaya koyuyor. Kılıçdaroğlu'na net bir biçimde, HDP'nin desteğiyle seçim kazanmanın bir bedeli olacağı mesajı verilmektedir. Fakat iktidar bloğunun kaygıları ve yapmak istedikleri sadece bununla sınırlı değildir. Halihazırda kendi partisi nezdinde dahi ikna edici ve cesaretlendirici bir liderlik gösteremeyen, her koşulda sağ-muhafazakar kitleyi referans alan, sokaktan ve kitlelerin tepkisinden öcü gibi korkan ve sürekli uzlaşma (geri vites) çağrılarını yapan Kılıçdaroğlu nezdinde bu yeni saldırının frenleyici bir etkisi olacağı düşünülebilir. Hakimiyet mücadelesinde, CHP ve temsil ettiği kliğin pasif ve korkak siyaseti AKP/MHP bloğunun elini güçlendirmekte ve bu kliklere milliyetçi-şovenist propagandanın pratik komplo ve saldırılara kadar siyaseti değişik birçok araçla hayata geçirme şansı tanımaktadır.

Kılıçdaroğlu'na saldırının arkasındaki siyasi yönlendirme ve saldırıya devlet güçlerinin müdahalesizliği orta yerde dururken "derin devlet" tartışmalarının yeniden ortaya atılması manidardır. Özellikle AKP'yi aklama çabasındaki kalemşörler tarafından bu yönlü tartışmalar çoğaltılmaktadır. Bu sayede yine "büyük oyun"a ve "kargaşa isteyenlere" karşı birlik-beraberlik çağrıları yapılmakta, AKP'ye karşı yönelimin önü alınmak istenmektedir. Bütün bunlar gösteriyor ki halkı etkilemek için kullanılan "ülkenin geleceği, bir-

lik-beraberlik, normalleşme" gibi her söylem hakim sınıf klikleri için kendi hakimiyetini tesis etmenin araçlarından başka bir şey değildir. Bu AKP için böyle olduğu gibi CHP için de böyledir. Düzen siyasetinde zalimin de "mağdurun" da tek bir amacı vardır; iktidar olmak, sermayeyi elinde tutmak, baskı ve sömürü düzeninin efendisi olmak...

Türkiye'de hakim sınıf klikleri nezdinde ekonomik ve siyasi kriz koşullarının çıkmaza girdiği dönemlerde devlet hakimiyeti üzerinde çatışma daha da belirginleşir. Bu dönemlerde siyasi komplolar, 'kuraldışı' müdahaleler, katliamlar ve "faili meçhul" olaylar da artış gösterir. "Derin devlet" tartışmaları özellikle bu süreçlerde daha öne çıkmaya başlar. Devlet, sistemin "bekası" için, hakim sınıf klik mücadeleleri karşısında özerk bir gerçeklik kazansa da devlet hakimiyeti özgülünde yürütülen tüm mücadelelerde komprador kliklerin ve emperyalistlerin doğrudan veya dolaylı müdahaleleri söz konusudur. Bu anlamda "derin devlet" denen şeyin devletin kendisi olduğu: bu kapsamdaki pratiklerin devlet yönetiminin 'özgün' araçları olduğu ve devletin de -hakim kliklerden 'özerk' veya 'bağımsız' görünümüne karşı- hakim güç ilişkilerinin bir eseri olduğu bilinir.

31 Mart yerel seçimlerinin ardından hakim sınıf klikleri nezdinde ortaya çıkan tablonun ülkedeki devlet ve yönetim ilişkileri bakımından bir değişim sancısı olduğu söylenebilir. Ülke yönetimi, yani hükümet ve birçok devlet kurumu AKP ve Erdoğan'ın elinde bulunsa da belli başlı büyükşehir belediyelerinin kaybedilmesi görünenden daha fazla bir anlam taşıyor ve daha farklı gelişmelere işaret ediyor. Büyükşehir belediyeleri iş ve sermaye olanakları bakımından AKP'nin önemli bir gücü elinde tutmasını sağlıyordu. Dahası kendisine bağlı sendikalar üzerinden ciddi bir işçi kitlesini kontrol edebilmesine olanak sunuyordu. İstanbul başta olmak üzere önemli kimi büyükşehir belediyelerinin kaybedilmesi, AKP'yi ayakta tutan sermaye, çıkar ve iş ilişkilerinin ve bunlar üzerine kurulu ittifakın dağılmasına sebebiyet verebilecek niteliktedir. Daha da önemlisi ekonomik kriz koşullarında, bu kayıplar, siyasi krizi ve AKP'nin kendi iç krizini daha da derinleştirerek Erdoğan'ın ve AKP'nin hakimiyetine son verecek bir sürecin de ön habercisi olabilirler.

Tam da bu süreçte eski Başbakan A. Davutoğlu'nun "Cumhurbaşkanlığının toplumun yarısı ile kopuş yaşadığını"

belirtirken, AKP'ye birçok başlıkta eleştiriler getiren uzun açıklaması gündeme geldi. Açıklama o kadar çok konuya değiniyordu ki kimilerince "manifesto" olarak lanse edildi. Oysa Davutoğlu, faşist kimlikten ödün vermeksizin, AKP'nin kuruluş ve gelişme dönemini savunuyor, toplum tarafından kabul gören ve vizyon sahibi bir AKP nostaljisi yaratmaya çalışıyordu. Davutoğlu'nun yazısında dikkat çeken önemli konulardan birisi, Cumhurbaşkanlığı sistemine getirdiği eleştiriydi. Davutoğlu'na göre partili Cumhurbaşkanı olabilir ancak Cumhurbaşkanı partinin de genel başkanı olmamalıydı. Bilindiği gibi A. Gül ve A. Davutoğlu'nun yeni bir parti kurma hazırlıkları olduğu son dönemde çokça dillendirildi. Davutoğlu'nun AKP'yi sahiplenen fakat ona eleştiri ve öneriler getiren bu çıkışı birçok bakımdan yorumlanabilir. Eğer yeni parti kurma hedefi ciddiye bunun ona hazırlık bir içerik taşıdığı, AKP içindeki ve dışındaki kesimleri etkileme kaygısı güttüğü söylenebilir. Başka bir açıdan ise Erdoğan'ın AKP Genel Başkanlığı'nı bırakarak adım adım 'emekliye' ayrılmasına dönük bir çağrı ve girişim olarak görülebilir. Ancak açık olan bir şey var ki Erdoğan kendi hakimiyetinin azalacağı bir siyasi süreci kendi rızasıyla kabullenmeyecektir. Bu durumda Davutoğlu'nun çıkışının ne anlam ifade ettiği ilerleyen zamanlarda daha da netleşecektir.

Açıktan olmasa da benzer bir tartışma E. İmamoğlu üzerinden yapılmaktadır. Erdoğan'ın İBB Başkanlığından başlayarak ülke yönetimini ele geçirmesiyle benzerlik kurulan tartışmalar hakim sınıfların bu sefer CHP kanadındaki alternatif arayışı olarak değerlendirilebilir. İmamoğlu'nun TÜSİAD'dan aldığı iltifat, geniş kitleler nezdinde sağladığı etki, Alparslan Türkeş ve Turgut Özal'ı yad eden açıklamaları ve milliyetçi-muhafazakar ve sol modernlik arasında çizdiği profille birlikte hakim sınıflar için üzerine yatırım yapılmaya değer bir gerçeklik kazandığı ortadadır. CHP'deki "liderlik" sorunu ve iktidara alternatif olabileceğinden da İmamoğlu figürü şimdilik elverişli görünmektedir.

Ülkemiz siyasi tarihi, hakim sınıfların emperyalist efendileriyle de ilişkili bir biçimde birçok yönetim değişikliğine tanık olmuştur. Bu bazen askeri darbeler genellikle ise seçimler yoluyla gerçekleşmiştir. Ancak seçimler aracılığıyla olsa dahi -devlete hakim olan kliklerin yer değiştirmesinde olduğu gibi- ülkemizdeki ciddi yönetim değişiklikleri bir şekilde seçim dışı çatışma ve müda-

halelerin sonucunda gerçekleşmiş, seçimler sadece bunun yasal ve "demokratik" kılıfı olagelmıştır. Bugün hakim kılınan Başkanlık sistemi devlete ait birçok güç ve ilişkiyi tek merkezde toplayarak hükümetteki değişiklikleri dahi bir bütün devlet yönetiminin el değiştirmesi zorunluluğuna bağlayan bir yapı oluşturmuştur. Bu da devlet yönetimindeki her bir değişim ihtimalinin, klikler arası hakimiyet ve devlete sahip olma savaşının bir aracına dönüştüğü bütünsel fakat kırılabilir bir yapıyı ortaya çıkarmıştır. Bugün ekonomik ve siyasi kriz koşullarıyla birleşen yerel seçim sonuçlarının bu kadar gürültü koparmasının bir nedeni de söz konusu yönetim sistemidir.

Görünen o ki AKP ve Erdoğan iktidarını yaşatabilmek için her yolu denerken diğer yandan İmamoğlu ve Gül-Davutoğlu tartışmalarında olduğu gibi sisteme yeni alternatifler yaratılmak istenmektedir. Yerel seçimlerin ardından MHP'nin AKP ve Erdoğan karşısında daha "hür" açıklamalarda bulunması AKP/MHP bloğundaki potansiyel kırılmaların da işaretini vermektedir. Bu tabloya Kürt ulusal mücadelesi ve Suriye'deki gelişmelerin etkilerini, emperyalistlerin doğrudan veya dolaylı müdahalelerini ve ayrıca işçi sınıfının biriken potansiyelini eklediğimizde gelecek sürecin hakim sınıflar için hiç de kolay geçmeyeceğini söyleyebiliriz. Bu tablo hakim klikler arası ve klik içi rekabet ve çatışmaları artıracığı gibi, faşist bloklaşmalarda da değişimlere etki edebilecektir. Gelecek süreç sadece hakim sınıflar için değil işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt ulusal mücadelesi bakımından da sistemin ve devletin saldırılarının yoğunlaşacağı zor bir döneme teka-bül edecektir. Komünistler işçi sınıfı ve halkın çelişkilerinin örgütlenmesine yoğunlaşarak, hakim sınıfların -eski ya da piyasaya yeni sürülen- siyasi aktörlerine karşı bilinçlendirme görevini üstlenmek zorundadır. İşçi sınıfı, halk ve ezilen Kürt ulusunun haklı tepki ve beklentilerinin faşist düzen partilerine veya burjuva-reformist oluşumlara yedeklenmek istenmesine karşı her alanda mücadelenin yoğunlaştırılması gerekmektedir ve bu günün ihtiyaçlarına uygun bir iradeyi ortaya koymakla mümkün olacaktır. Bu iradenin güncel anlamlarından biri de 1 Mayıs Taksim iradesinde kendini gösterecektir.

“Asla yılmadan ve daha güçlü bir şekilde karşınızdayız”

KARTAL- Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan Cargill işçileri, Bursa Orhangazi'deki direnişleri Ataşehir Palladium AVM önüne taşıyarak basın açıklaması gerçekleştirdi. Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDS-B)'lilerin de katılım sağlayıp “Birlik” isimli bültenlerini dağıttığı oturma eylemi, polis tehditleri ile başladı.

Yapılan basın açıklamasında: “Mücadelemizin 1. yılında asla yılmadan ve daha güçlü bir şekilde karşınızdayız. İşçi sınıfı Cargill direnişiyle tekrar umutlandı ve birbirine kenetlendi. Siz yasal örgütlenmemizi engellemeye çalışırken aslında işçi sınıfını birleştirecek işaret fişğini yaktınız. Hukuksuzluğa devam ettiğiniz sürece, sizi ve hukuksuzluklarını anlatmaya devam edeceğiz.” ifadelerine yer verildi.

AKP Döneminde yükselen Özyurt İnşaat 96 işçiyi işten çıkardı

HABER MERKEZİ- 31 Mart'ta el değiştirerek AKP'den CHP'ye geçen ve Esenyurt'ta AKP döneminde palazlandırılan Özyurt Madencilik İnşaat, belediyenin el değiştirmesi üzerine belediyenin de el değiştirmesiyle yarısından fazlası sendikalı olan 96 işçi işten çıkartıldı.

İşten çıkartılan işçilere kıdem tazminatı ve bir aylık maaşları verilmedi.

DiSK Dev Yapı İş Sendikası Genel Başkanı Özgür Karabulut, işçilerle irtibata geçtiklerini, süreci takip ettiklerini aktarırken firma yetkilisi olduğunu söyleyen birinin, “Biz bu yönetimle muhtemelen çalışamayız ama ne olacağı da belli değil” dediğini belirtti.

Yeni “Ekonomi Reform Paketi”: Kıdem Tazminatı Gaspı

HABER MERKEZİ- Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak'ın 10 Nisan'da açıkladığı yeni “Ekonomi Reform Paketi” içerisinde kıdem tazminatının gasp edilmesi de yer alıyor. 2019 yılı içerisinde tamamlanacak olan ekonomi paketi içerisinde “kıdem tazminatı reformu” denilerek oluşturulacak fonun zorunlu bireysel emeklilik sistemi'ne aktarılması yer alıyor. İşçilerin can bedeli bir mücadeleyle kazandığı kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesine çalışılması, “reform” paketlerinden çıkan işçilere kesilen krizin faturaları olduğu görülüyor.

Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak tarafından 10 Nisan 2019'da “Yeni Ekonomik Program Yapısal Dönüşüm Adımları” adı altında açıklanan “reform” paketi açıklandı. Paket ile birlikte kıdem tazminatının fona devredilerek gasp edilmesi gündeme geldi.

Derinleşen ekonomik ve siyasi kriz ile birlikte işçi sınıfının güvencesiz, kölece ve düşük ücretlerle çalıştırılması sözde “reform” paketleriyle meşrulaştırılmak isteniyor. Bu saldırıların sonucunu uzun süredir gündemde olan ama işçi ve sendikalardan gelen tepkiler nedeniyle hayata geçi-

rilemeyen kıdem tazminatının gaspı oluşturuyor.

AKP hükümetleri döneminde işçi sınıfına yönelik saldırılar boyutlanarak işçi sınıfının tüm kazanımlarına el koyma noktasına gelmiştir. İşçi sınıfına bir nebze olsun iş güvencesi veren, patronu işten atmalar noktasında baskı altında tutan şey kıdem tazminatı hakkının varlığıdır. Şu anda bile işten atmalar yaygın bir biçimde gerçekleşmektedir. Kıdem tazminatının fona devredilerek ortadan kaldırılması işçi sınıfı için daha fazla güvencesizlik, daha fazla sömürü ve işsizlik demektir.

Ayrıca açıklanan “reform” paketi iktidarın seçim süreci boyunca kontrol altında tutmaya çalıştığı ekonomik krizin yükünü işçi ve emekçilerin omzuna daha fazla yıkacağına işaretidir. Hükümet, yerel seçimlerden sonra patronları da arkasına alarak ekonomiye dair açıklamalarda bulundu. Yeni “reform” paketi işçi ve emekçiler için sadece kıdem tazminatının gaspını değil daha fazla vergi yükünü içeriyor. İşçilerin zamlar ve yüksek enflasyonla eriyen asgari ücreti, artırılan vergilerle tümünden kemirilmek isteniyor.

Soma Katliamı'nın faili Can Gürkan tahliye edildi

HABER MERKEZİ- Türk hakim sınıfı ve iktidardaki temsilcilerinin yargısı patronları korumaya işçi katillerini cezasızlıkla “ödüllendirmeye” devam ediyor.

13 Mayıs 2014 tarihinde Manisa'nın Soma ilçesinde, resmi rakamlara göre 301 madencinin göz göre göre katledilmesiyle ilgili yargılamada Soma Kömür İşletmeleri A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Can Gürkan tahliye edildi.

Katliama ilişkin 5'i tutuklu 51 sanıklı davanın gerekçeli kararının açıklanmasının ardından sanık avukatlarının yaptığı başvuruyu inceleyen İzmir Bölge Adliye Mahkemesi 14. Ceza Dairesi, 5 sanığın 15 yıl ila 22 yıl 6 ay arasında hapis cezalarını, tutuksuz yargılanan 9 sanığın adli kontrol şartını ve 37 sanığın ise beraat kararlarını yerinde buldu.

Can Gürkan tahliye edilirken genel müdür Ramazan Doğru, işletme mü-

dürü Akın Çelik, teknik müdür İsmail Adalı ve teknik nezaretçi Ertan Ersoy'un tutukluluk hallerinin devamı yönünde karar çıktı.

Can Gürkan'ın tahliye gerekçesi olarak ise; yattığı sürenin göz önüne alınarak Yargıtay kararı beklendiği durumda 5 yıl 6 ay olan infaz süresinin aşılacağı şeklinde belirtildi. Can Gürkan yurt dışına çıkış yasağı ile serbest bırakıldı.

KHK ile ihraç edilen öğretmen çalıştığı inşaatın çökmesi sonucu hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Kanun Hükmünde Kararnameler (KHK) ile ihraç edilen kamu emekçilerine hiç bir alanda iş imkanı tanınmaması nedeniyle, emekçiler ya çok zor şartlar altında geçinmeye çalışıyor ya da kaçak, sigortasız işlerde iş cinayetlerine kur-

ban gidiyor.

Son olarak Urfa Viranşehir'de 2 katlı bir binanın çökmesi sonucu, binada çalışan KHK ile ihraç edilen Aslan Durman yaşamını yitirirken, 2 kişi de yaralandı.

Urfa'nın Viranşehir ilçesine bağlı Göktepe mahallesinde inşaat halindeki binanın çökmesi sonucu altında kalan KHK ile ihraç edilen Aslan Durman (40) olay yerinde yaşamını yitirirken, babası Mehmet Durman ve Ahmet Sert işçi de yaralandı.

DDSB: İşçi Sınıfına Yönelik Saldırlara Karşı 1 Mayıs'ta Taksim'e!

Şan olsun işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'a... Ve şan olsun 1 Mayıs'ı kızılaştıran işçi sınıfının mücadele tarihine...

Toprağı işleyen biz, kumaşı dokuyan biziz, sarayları inşa edenler biz... İşsizlik kısıcında yoksullukla boğuşan biz, güvencesiz ve sağlıksız koşullarda iş cinayetlerinde ölenler biz, vergiler altında sömürülen biziz... Krizin yükü omuzlarına yıkılan biz...

Bizler Soma'da katledilen 301 maden işçisiyiz, protesto ettiğimizde yerlerde tekmlenenleriz. Bizler 3. Havalimanı'nda kölece çalışma koşullarına isyanı başlatan inşaat işçileriyiz. Bizler Torunlar İnşaat'ta canına karşılık 60 bin lira para 'ceza'sı verilen 10 işçiyiz. Bizler 1977 1 Mayıs'ında Taksim Meydanı'nda katledilen işçileriz. Bizler "geçinemiyoruz" diyerek canına

kiyan işçileriz. Bizler üretkenler, yaşama can verenleriz.

1 Mayıs yaklaşırken işçi sınıfına yönelik saldırılar da yoğunlaşıyor. Önümüzdeki 1 Mayıs'ı daha anlamlı kılacak olan işçi sınıfının patronların ve devletin saldırılarına karşı yükselteceği ses olacaktır. Egemenlere karşı mücadele ruhunu daha da yükseltmek sorumluluğu omuzlarımızdadır.

Bugün bir kez daha kıdem tazminatlarımız fona devredilerek gasp edilmek isteniyor. Kıdem tazminatı işçi sınıfının bedeller ödeyerek kazandığı bir hak. Bu 1 Mayıs'ta ödenen bedellerin bilinciyle kıdem tazminatımıza yönelik saldırılara karşı da mücadele kararlılığımızı haykıracağız.

Patronlara karşı en güçlü silahımız olan grev hakkımıza yönelik yasaklama ve saldırılar bitmiyor. Patronların çıkarlarını gözetken devlet birçok gre-

vimizi "güvenlik" gerekçesiyle yasakladı. Sendikalaşmaya yönelik pantolonların işten atma saldırıları devam ediyor. Bugün Cargill'de, Muğla Tüv-türk'te, Kale Kayış'ta ve daha birçok yerde sendikalı oldukları gerekçesiyle işten atılan işçilerin direnişi sürüyor. 1 Mayıs'ta direnen işçilerin sesini yükseltmek için omuz omuza olacağız.

"Zorunlu arabuluculuk" sistemi ile işçilerin patronlara karşı kayıpları her geçen gün artıyor. Kiralık işçi büroları ile taşeronlaşma devlet eliyle meşurlaştırılarak sürdürülüyor. Ekonomik kriz ile birlikte milyonlarca kişi işsiz bırakılarak açlığa mahkum ediliyor. Ekonomik krizin yükü artırılan vergi ve zamlar eliyle de işçi ve emekçilerin sırtına yıkılıyor.

Bizler işçi sınıfının mücadelesini yükseltmediğimiz sürece bu saldırılar artarak devam edecektir. Haklarımız-

dan verdiğimiz her bir taviz yeni bir hakkımızın gasp edilmesine yol açacaktır. Böylesi bir süreçte 1 Mayıs'ta Taksim'de ısrar etmenin önemi çok daha büyüktür. İşçi sınıfının 1 Mayıs iradesini yükseltmek, kölece dayatmalara ve sınıfın iradesizleştirilmesine karşı da en doğru cevap olacaktır.

Bizler tüm bu saldırılara karşı sesimizi yükseltmek, mücadeleyi büyütmek ve kazanılmış haklarımıza yönelik gasplara dur demek için 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız. Tüm işçi ve emekçilere Taksim'e mücadele, dayanışma ve direnişi büyütmeye çağırıyoruz.

Yaşasın 1 Mayıs!

Kıdem Tazminatımızı Gasp Ettirmeyeceğiz!

Birlik Mücadele Zafer!

DEVİRİMCİ DEMOKRATİK SENDİKAL BİRLİK

Partizan: Faşist Saldırganlığa, Krize ve Sömürüye Karşı 1 Mayıs'ın Kızılığıyla Taksim'deyiz!

HABER MERKEZİ- 1 Mayıs'a dair bir açıklama yayımlayan Partizan, 1 Mayıs günü "Faşist saldırıya, krize ve sömürüye karşı 1 Mayıs'ın kızılığıyla Taksim'de olacağız" dedi. Partizan'ın açıklaması şu şekilde;

"Emperyalist-kapitalist sistem bir avuç sömürücü tekellerin işçi sınıfı ve emekçilerin emeğinin en acımasız biçimde gasp edilmesi üzerinden kendini var eder. Emperyalizm ve onun uşağı durumundaki tüm gerici devletler ve egemen sınıflar bugün işçi sınıfı ve emekçilere karşı çok büyük saldırılar gerçekleştirmektedir. Dünyanın her yerinde büyük bir kaos, emperyalist güçler arasında yıkıcı ve kışkırtıcı bir rekabet söz konusudur. Emperyalizm, siyasi gericilik ve savaş demektir. Emperyalizm demek, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının azgınca sömürülmesi, insanlığın ve dünyanın daha fazla kar uğruna talan edilmesidir. Emperyalizm demek, ezilen uluslar üzerinde baskı, ilhak ve katliam demektir. Kuşkusuz bu köhnemiş düzeni yıkacak olan proletaryanın enternasyonal mücadelesinden başka bir şey değildir.

İşçi sınıfı her türlü zulmün, baskının, zorbalığın, haksızlığın tümüyle

ortadan kaldırılmasını isteyen tutarlı yegane sınıftır. İşçi sınıfı insanın insan tarafından sömürülmesine karşı mücadelede en kararlı sınıftır. İşte 1 Mayıs işçi sınıfının bu politik ve ruhsal şekillenmesiyle anlamını bulmuştur. 1 Mayıs hiç kuşkusuz baskıya, zorbalığa ve sömürüye karşı birlik, mücadele ve dayanışma günüdür.

Korku dağlarını büyütmek birlik ve mücadele ruhunu parçalar. Korkusuzluk ise haklılığın bilincine varmaktan geçer. Haklılığımızı gerçekleştirecek olan şey ise örgütlenmek, bir araya gelmek faşist diktatörlüğe karşı halk demokrasisi mücadelesine tutuşmaktan geçer. Faşizmi alt etmenin, geriletmenin yolu ise alanlara çıkmaktan, korkusuzca onunla mücadele etmekten, en küçük hak talebi karşısında dahi çeşitli milliyetlerden halkımızın dayanışma ve ortak mücadeleyi zorunlu görmesinden geçmektedir.

Faşist diktatörlükle yönetilen ülkemizde sadece siyasal kriz yaşanmamakta, aynı zamanda ciddi bir ekonomik kriz de yaşanmaktadır. Derinleşen ekonomik krizin tüm faturası emekçilere kesilmektedir. Bu yüzden ki işsizlik ciddi rakamlarla artmakta, halkın alım gücü düşmekte, küçük esnaf kepenk kapatma ile yüz yüze

kalmakta, emekçilerin en temel hakkı olan kıdem tazminatına göz dikilmektedir. Taşeronlaştırma ile güvencesiz çalışma koşulları pekiştirilmektedir. İş güvenliği masraflı bir yük olarak görülmemekte, her gün işçiler iş cinayetlerine kurban edilmektedir.

Saldırı furyasından en fazla payını alan ise ezilen Kürt ulusudur. Başta Abdullah Öcalan olmak üzere tutsaklar üzerindeki ağır baskı ve tecrit politikasının sonucu olarak bugün DTK Eşbaşkanı Leyla Güven ve hapishanelerde bulunan 3.000'e yakın tutsak süresiz-dönüşsüz açlık grevinde-dir. İşte bu koşullar içinde işçi sınıfının, emekçilerin ve tüm ezilen kesimlerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a gidiyoruz.

1 MAYIS'TA, 1 MAYIS ALANINDA, TAKSİM'DEYİZ!

İşçi ve emekçi sınıfı için tarihsel anlamı ve değeri olan Taksim Meydanı'nın bu yıl da emekçilere açılmayacağı duyuruldu. Bizler korku ikliminin direnişle dağıtılacağını biliyoruz. 1 Mayıs 1977'de kanlara boyanan Taksim Meydanı hala kızılığını korumaktadır. Bu kızıl ruha sahip olmanın vermiş olduğu güçle 1 Mayıs'ta Taksim'deyiz.

1 Mayıs'ta işçi ve emekçilerin her türlü şovenizme karşı birlik ve mücade-

lesini büyütmek için,

Emperyalist yağma ve talana, sömürü ve savaşa, işgal ve saldırıya karşı ortak mücadeleyi büyütmek için,

Güvencesiz ve ucuz işgücü ile çalıştırılan kadınların mücadelesini büyütmek için,

Ulus, dil, renk, din, cinsiyet ayrımı yapmaksızın uluslararası sınıf çıkarları ekseninde dayanışma ve mücadeleyi büyütmek için,

Ezilen halk ve ulusların emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadelesini büyütmek için,

Emekçilerin en temel hakkı olan kıdem tazminatına karşı yürüttüğü mücadeleyi büyütmek için,

Hapishanelerdeki devrimci ve yurtsever tutsakların sesine ses katmak, tecrit ve izolasyona, tek tipleşmeye karşı mücadeleyi büyütmek için, TAKSİM'deyiz!

-1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız!

-1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak!

-Yaşasın 1 Mayıs!

-Bijî Yek Gulan!

PARTİZAN

İçeride Tutsakların, Dışarıda Ailelerin Direnişi Sürüyor!

Halkların Demokratik Partisi (HDP) Hakkari milletvekili olarak seçilen ve Demokratik Toplum Kongresi Eş Başkanı olan Leyla Güven 7 Kasım 2018'de, İmralı'da PKK lideri Abdullah Öcalan'a uygulanan tecrit politikasına karşı açlık grevine başladığını duyurmuştu. Leyla Güven'in ardından aralarında Sebahat Tuncel ve Selma Irmak gibi eski milletvekillerinin de olduğu 3000'e yakın tutsak açlık grevine başladı. Leyla Güven'in işaret fişeği olduğu bu süreçte, binlerce kişi, zindanlarda ve dünyanın dört bir yanında bedenini açlığa yatırdı.

"Çözüm Süreci"nin sona ermesiyle

birlikte devletin, tüm halk katmanlarına uyguladığı faşist saldırılar, İmralı Adası'nda bulunan A.Öcalan'a da tecrit politikası olarak vücut bulmuştur. Uzunca bir süredir Öcalan avukatlarıyla ve milletvekilleriyle görüşürülmemektedir. TC devleti, bu tecrit saldırısını ülkenin tüm devrimci, demokrat, yurtsever kesimlerine uygulamaya çalışmakta, bu uygulamayla birlikte de saldırılarına hız vermektedir. Özellikle 19 Aralık Katliamı'nın ardından F tipi hapishaneler ile tecrit altında tutulmaya çalışılan devrimci-yurtsever tutsaklara tecrit içerisinde tecrit uygulanmaktadır. Açlık

grevine başlayan binlerce tutsağın ihtiyaçları karşılanmamakta, tıbbi takibi yapılmamakta ve tutsaklara iletişim cezaları verilerek, açlık grevi direnişi kırılmaya çalışılmaktadır.

Ülkenin neredeyse tüm hapisanelerinde tutsaklar açlık grevlerine devam ederken, tutsak aileleri de hapisane önlerinde evlatların direnişlerine ses oluyorlar. Gebze, Alanya ve Menemen Hapishaneleri önlerinde eylem yapan aileler açlık grevindeki evlatlarını sahipleniyor, evlatlarının taleplerini haykırıyorlar. Gebze Hapishanesi önünde tutsak analarının başlattığı nöbet eylemi her gün yaşanan gazlı, coplu polis saldırısına rağmen devam ediyor. Son olarak 19 Nisan'da tutsak ailelerinin Gebze Hapishanesi önünde oturma eylemi yapmak istemesi üzerine, onlarca polis tutsak ailelerine kalkanlarla, joplarla saldırmış, hakaretler yağdırmışlardır. Aynı şekilde Mardin Kızıltepe'de basın açıklaması yapmak isteyen Barış Anneleri'ne polisler gözleri dönmüşçesine saldırarak, anneleri yerlerde sürükleyerek gözaltına almışlardır. Kocaeli Valiliği yaptığı açıklama ile polis saldırısını sahiplenirken hiç vakit kaybetmeden Gebze ve Kandıra Hapishaneleri önünde ve yakınlarında eylem yapılmasını yasaklamıştır.

Her açıklamasında "anneliğin" kutusallığına vurgu yapan "devlet aklı", konu Kürt annesi, tutsak annesi olunca tüm insanlığından arınmışçasına saldırmaktadır. Bu saldırıları şaşkınlık içerisinde, "birkaç polisin kişisel çıkışları" olarak karşılamıyoruz çünkü biz bu saldırılara birçok kere tanık olduk; kaybedilen/katledilen evlatları için

direnen Cumartesi Anneleri'nin her gün işkenceyle gözaltına alınmasında tanık olduk; T. Kürdistanı'nda katledilen çocuklar için yapılan "terörist" açıklamalarında tanık olduk; "kadın da olsa çocuk da olsa gereken neyse yapılacaktır" açıklamasının ardından yaşanan katliamda tanık olduk. Bu saldırıların bir devlet geleneği, bir devlet politikası olduğunu biliyoruz. Ve bu saldırılara karşı tutsak ailelerinin direnişinin can/kan pahasına süreceğini de biliyoruz.

TC devleti, yaşadığı krizler sarmalının derinleşmesiyle beraber saldırıların dozajını artırıyor, tam bir "imha ve boyun eğdirme" politikası güdüyor. Açlık grevlerinin ardından tecrit içerisinde tecridi yaşayan tutsakların direnişi, tutsak ailelerinin özellikle tutsak annelerinin sahiplenmesiyle duvarların ardından dışarıya taşıyor. Direnişi hapisanelerin önlerine taşıyan tutsak aileleri, tarihsel olarak daima direnişin simgelerinden olmuşlardır. 80'lerde, 90'larda tutsakların dışarıdaki gözü, kulağı olan aileler, 96 Ölüm Oruçları ile birlikte direnişi omuzlamışlar ve can pahasına mücadele etmişlerdir.

Tutsak ailelerinin Gebze Hapishanesi önünde devam eden nöbet eylemine destek vermek, tutsakların seslerini, taleplerini duvarların ve tel örgülerin ardından dışarıya taşımak önemlidir. Bugün gelinen aşamada tutsak ailelerinin ve açlık grevi eylemcilerinin ailelerinin omuzlarına yüklenen sorumluluk bizlerin de omuzlarına yüklenmektedir. Bu sorumluluk bilinciyle hareket etmeli, bu yükü omuzlamalıyız.

"Tecridi kaldırın, ölümleri durdurun!"

İSTANBUL- PKK lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecride karşı Leyla Güven'in başlattığı açlık grevi, dünyanın çeşitli ülkelerinde ve zindanlarda binlerce tutsağın katıldığı açlık grevleri ile devam ediyor. Devam eden açlık grevlerine dair İstanbul Hukuk Kurumları Koordinasyonu tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Tecridi Kaldırın, Ölümleri Durdurun", "Biji Berxwedana Zindanan" sloganlarının atıldığı basın açıklamasında İstanbul Hukuk Kurumla-

rı Koordinasyonu adına basın metnini Several Ballıkaya okudu.

Ballıkaya sözlerine "HDP milletvekili Leyla Güven'in, tutuklu bulunduğu Diyarbakır Cezaevi'nde 7 Kasım 2018 tarihinde başladığı süresiz/dönüşümsüz açlık grevi, 16 Aralık 2018 tarihinde diğer cezaevlerine, 1 Mart 2019 tarihiyle tüm cezaevlerine yayılmıştır" ifadeleri ile başlarken, tüm hapisanelerde açlık grevinde bulunan tutsakların sayısının 3000 olduğunu vurguladı.

Açlık grevinde olan İlhami Çınar tek gözünü kaybetti

HABER MERKEZİ- Şakran Hapishanesi'nde açlık grevinde olan yazar İlhami Çınar'ın bağırsaklarından kan geldiği ve bir gözünü kaybettiği belirtildi.

Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eşbaşkanı Leyla Güven ile hapisanelerdeki tutukluların, İmralı tecridine karşı başlattığı açlık grevi eylemi sürüyor. İzmir'in Aliğa ilçesinde bulunan Şakran 1 No'lu Hapishanesi'nde 5 Ocak tarihinden bu yana açlık grevinde olan yazar İlhami Çınar'ın sağlık durumunun kötüye gittiği kaydedildi. Tekerlekli sandalyeyle görüşe çıkabilen Çınar'ın, bağırsaklarından kan geldiği belirtildi.

Gülseren Yoleri: “Sessizlik Can Alıyor!”

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri ile “Öcalan üzerindeki tecrit kaldırılmalı” talebiyle Leyla Güven’in başlattığı ve ülkenin tüm hapishanelerine yayılan açlık grevlerine dair bir röportaj gerçekleştirdik. Yaşanan bu tecrit politikasının salt bir fiziki tecrit olmadığını ifade eden Yoleri, devrimci-demokratik kamuoyu nezdinde yaşanan sessizliğin, tutsakların omuzlarındaki sorumluluğu arttırdığını belirtti. Gülseren Yoleri, tüm kamuoyunun açlık grevindeki tutsakların sesi olması, “tecrit kaldırılmalı” talebini savunması gerektiğini vurguladı.

Yeni Demokrasi- Devlet şu anda kendi yasalarını dahi uygulamayarak bir tecrit politikası güdüyor PKK lideri Abdullah Öcalan’a yönelik. Devletin “çözüm süreci”nin ardından uygulamaya çalıştığı bir politika; kendi yasalarına da ters düşen bir politika. Bu politikaya dair ne söylemek istersiniz? Devletin bu politikasını nasıl yorumluyorsunuz?

Gülseren Yoleri- Öncelikle Türkiye’deki bütün hapishanelerde tecridin uygulandığını vurgulamak gerekir. Özellikle biliyorsunuz 2000’de 19 Aralık operasyonunun amacı da buydu; tecrit politikasını yerleştirmektir; bu amaçla yapılmış bir katliamdır 19 Aralık. Sonrasında açılan F tipi hapishaneler ve devamında neredeyse 19 yıldır sistematik olarak tecridin yerleştirildiğinden ve bütün hapishanelerde uygulandığından söz etmek gerekir esasen. İmralı’da uygulanan tecrit, tecridin ağırlaştırılmış hali. Aslına bakarsanız yani Türkiye’nin iç hukukuna da aykırı olarak uygulanan bir başka tecrit politikasından söz ediyoruz. Anayasanın 10. Maddesi’ndeki, bütün insanların kanunlar karşısında eşit olduğunu vurgulayan maddeye rağmen ceza infaz yasasındaki bütün hükümleri uygulanması gerekirken, genel tecrit politikasını da aşan, hukuka aykırı bir uygulamadan, bir tecrit uygulamasından söz ediyoruz. Sorunu böyle tarifleyince aslında bunun siyasi nedenle ağır bir uygulama olduğunun da aslında yine altını çizmiş oluyoruz. Kürt meselesi, Türkiye’deki barış ihtiyacı, savaşın önlenmesi gibi pek çok konuyla bağlantısı olan bir siyasi sebeple tecrit uygulaması da diyebiliriz soruna. Bu uygulamanın yani İmralı’daki bu ağır tecrit uygulamasının sonlanabilmesi için aslında neredeyse bu uygulamayla koşut pek çok girişimlerde bulunuldu bugüne kadar. Hem kurumsal düzeyde İnsan Hakları

ya yönelik bir açlık greviden söz ediyoruz şu anda.

YD- Biraz da dair açlık grevindeki tutsaklara dair konuşmak istiyoruz. Siz de düzenli olarak açlık grevindeki tutsaklarla görüşüyorsunuz. Tutsaklar bu konuda ne düşünüyor, talepleri nedir? Hangi noktada duruyorlar ve neyi amaçlıyorlar? Artık tutsaklarla görüşmek çok zor avukat görüşleri yasaklanıyor, teknik kayıt şartı getiriliyor vs. Aslında açlık grevindeki tutsaklara da ayrı bir ağır

Tabip Odası, SES Anadolu Şubeleri, İnsan Hakları Vakfı, İnsan Hakları Derneği’nden oluşuyor. Bugüne kadar beş ayrı hapishaneyi ziyaret ettik izleme heyeti olarak. İHD, hem hapishane komisyonu hem merkezi hapishane komisyonu da bütün hapishanelere yine ziyaretler gerçekleştiriyor ve bu sürece ilişkin raporlar hazırlıyor. Mahpuslarla yaptığımız bu yüz yüze görüşmeler sırasında hem mahpusların içerisinde buldukları sağlık durumlarını hem psikolojilerini hem hapis-hanede bu sürece ilişkin uygulamaları

hem de hapishane yönetimlerinin tutumunu gözlemleme imkanı bulabiliyoruz. Buradan yola çıkarak birkaç noktayı ifade etmek mümkün; açlık grevinde bulunanların “bu sorun çözülmeden açlık grevini bırakmayacağız” biçiminde bir ifadeleri var ve bu baştan bu yana hep bu şekilde ifade ediliyor. Cezaevi idarelerinin de açlık grevi sürdürenlere düşmanca yaklaşımlarından söz edebiliriz. Pek çok hapishanede bu çok daha belirgin olarak ortaya çıkıyor. Bazı hapishanelerde de idare çok öne çıkmıyor ama uygulamalar boyutuyla da kendisini hissettiriyor. Bu sürecin en önemli problemlerinden iki tanesi; açlık grevlerindeki almaları gereken tuz, karbonat ve B vitamini, su gibi ihtiyaçların karşılanmaması ve tıbbi takibin yeterince sağlanmaması noktasında ortaya çıkıyor. Tıbbi takip hala çok önemli bir sorun. Çünkü bu noktada bağımsız hekimlerin ziyaret talepleri reddedildi bugüne kadar. Devlet hastanelerinden gelen doktorlar takipleri gerçekleştirmeye çalışıyorlar ama her hapishanede değişik uygulama var. Bazı hapishanelerde her gün hekim kontrolü mevcutken bazı hapishanelerde bunun haftada bir sağlandığını duyuyoruz. Bazı hapishanelerde aynı hekim tarafından sağlanırken bazı hapishanelerde 112 acil hekimlerinin de bu tıbbi takip sürecine dahil olduklarını biliyoruz. Bazılarında tutuldukları odalara giderek

RÖPORTAJ

Derneği’nin de genel merkezler düzeyinde çok sayıda hükümet yetkilisiyle yapılan görüşmeler vardı. Hem biliyorsunuz CPT ziyaretleri gerçekleşti ve hatta mart ayında CPT son raporunu yani 2016 yılında yaptığı ziyaretin raporunu da yayınladı. Dolayısıyla pek çok anlamda tartışmaya konu olmuş bir ağır tecrit uygulaması bugün aynı zamanda açlık grevlerinin de nedeni. Açlık grevleri İmralı’daki bu ağır tecrit uygulamasının kaldırılmasına odaklanmış durumda. Aslında diğer ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası almış mahpuslarla eşit bir uygulamanın İmralı’da da gerçekleştirilmesi; avukat görüşü, aile görüşü ve diğer imkanların dışarıyla iletişim sağlayabilecek diğer imkanların bu hapishanede de uygulanmasını amaçlayan, uygulanmasını sağlamaya dönük daha doğrusu ya da baskı oluşturma-

tecrit politikası uygulanıyor.

Yoleri- Bu açlık grevleri başladıktan sonra, yoğun bir disiplin soruşturması süreci var. Bu disiplin soruşturmalarında cezalar verildi ve bunlardan bir kısmı uygulandı. Bu cezalar genellikle iletişimi engelleyen cezalar ve hücre cezaları biçiminde ortaya çıktı yani dolayısıyla tecridi ağırlaştırılan cezalar olarak karşımıza çıktı. Tecride karşı eylem yaparken tecridin ağırlaştırılmış halleriyle karşılaşmak zorunda kaldı mahkumlar, bu ciddi bir problem. Biz hem İHD olarak hem de İHD’nin de dahil olduğu izleme heyetiyle birlikte bu süreci takip ediyoruz. Mahpuslarla görüşmeler gerçekleştiriyoruz. Bu süreçte birlikte hareket ettiğimiz değişik şehirlerde, İstanbul’da da bir açlık grevi izleme heyetimiz var. Bu izleme heyeti İstanbul

bu sürece ilişkin uygulamaları hem de hapishane yönetimlerinin tutumunu gözlemleme imkanı bulabiliyoruz. Buradan yola çıkarak birkaç noktayı ifade etmek mümkün; açlık grevinde bulunanların “bu sorun çözülmeden açlık grevini bırakmayacağız” biçiminde bir ifadeleri var ve bu baştan bu yana hep bu şekilde ifade ediliyor. Cezaevi idarelerinin de açlık grevi sürdürenlere düşmanca yaklaşımlarından söz edebiliriz. Pek çok hapishanede bu çok daha belirgin olarak ortaya çıkıyor. Bazı hapishanelerde de idare çok öne çıkmıyor ama uygulamalar boyutuyla da kendisini hissettiriyor. Bu sürecin en önemli problemlerinden iki tanesi; açlık grevlerindeki almaları gereken tuz, karbonat ve B vitamini, su gibi ihtiyaçların karşılanmaması ve tıbbi takibin yeterince sağlanmaması noktasında ortaya çıkıyor. Tıbbi takip hala çok önemli bir sorun. Çünkü bu noktada bağımsız hekimlerin ziyaret talepleri reddedildi bugüne kadar. Devlet hastanelerinden gelen doktorlar takipleri gerçekleştirmeye çalışıyorlar ama her hapishanede değişik uygulama var. Bazı hapishanelerde her gün hekim kontrolü mevcutken bazı hapishanelerde bunun haftada bir sağlandığını duyuyoruz. Bazı hapishanelerde aynı hekim tarafından sağlanırken bazı hapishanelerde 112 acil hekimlerinin de bu tıbbi takip sürecine dahil olduklarını biliyoruz. Bazılarında tutuldukları odalara giderek

ziyaret gerçekleştirirken bir kısmında dışarıda bulunan ambulanslara davet etme, koridora davet etmek biçiminde bu kontrollerin yapılmaya çalışıldığını biliyoruz. Bazı hapishanelerde mahpusların zorla müdahaleyi çağrıştırarak muamelelerle karşı karşıya bırakıldıklarını biliyoruz. Bunu bize mahkumların aktarımlarından yola çıkarak sizinle paylaşıyorum. Bazı hapishanelerde tuz mesela temel bir ihtiyaç olmasına rağmen ancak parası olanın kantinden temin ederek ulaşabildiği bir şey. Bütün bunların yanında bu süreçte mahpuslarda ortaya çıkan ciddi sağlık sorunlarından söz etmek gerekir. Sağlık sorunlarının çok hızlı geliştiğini söylemek istiyorum ben öncelikle. Artık kamuoyunda şöyle bir algı var, "200 gün açlık grevi yapabilir ama sonra dönüp hayata normal dönebilirler." Ancak bizim yaptığımız görüşmelerde ve bu sıradaki gözlemlerimiz açlık grevinde bulunan mahpusların daha henüz 30. günlerde dahi 7 kilo veren, görme problemi başlayan, eklem ağrıları ve krampları olan, mahpuslarla karşılaştık. 60. günlerde sıvı beslenmesi bozulmuş artık her gece ateşi yükselen kusmuşunda ya da gaitasında kan olan mahpuslarla karşılaştık ve artık 80. günlerde neredeyse 15 ve 20 kilo arasında değişen kilo verdiklerini biliyoruz. Dolayısıyla biz bütün bu gözlemlerimizde mahpusların sağlıklarındaki bozuklukların çok hızlı olduğunu ve aslında kamuoyunda o yerleşik kanının aksine hiç de o kadar uzun süre hayatta kalmadıklarını kanaatini taşıyoruz. En önemli sorunlardan bir başkası ki özellikle mahpuslardan bir kısmının "ani eylem" diye tabir ettikleri, yaşamına son verme eylemi. Bu eylemlerle ilgili, bunu neden yaptıklarına ilişkin de biz kendileriyle tabi her görüşmemizde konuşuyoruz. Neden buna vardı bu iş diye sordüğümüzde bize işaret ettikleri en önemli nokta, "sessizlik, toplumun sessizliği, hükümetin sessizliği." Bu mahpuslar üzerinde çok ağır bir etki bırakıyor. Ve bu tür eylemlerin yapılmaması noktasında çok yaygın bir çağrı yapıldı, buna rağmen devam edildi. Hatta en son Gebze'ye yaptığımız ziyaret sırasında koşullarda, odalarda nöbet tutulduğunu söylediler bize. Nöbetler tutuluyor her gün bir kişi tutmuyorlar çünkü bir kişinin nöbet tuttuğu yerde bu tür eylemler gerçekleştiği için yani o kişi yaptığı için bunu en az iki kişi tutmaya çalışıyorlar onlar da birbirini denetlesin diye buna rağmen bana ifade eden kişi şöyle dedi; "iki kişi nöbet tutuyoruz ama biz birbirimize arkamızı dönemiyoruz" dedi yani sorunu

bu kadar uzamasına rağmen çözüme ilişkin hiçbir yol alınmamış olması maalesef böyle bir düşünceyi, böyle bir duygu durumunu ortaya çıkarmış durumda. Biz gittiğimiz yerlerde yaşam hakkını öne çıkaran söylemlerde bulunuyoruz tabi ki. Açlık grevlerinin bir protesto eylemi olduğunu onlar da biliyorlar; ölüm amaçlı olmadığını onlar da biliyorlar ama yine de bu sessizliğin ve bu duyarsızlığın yol açtığı başka bir sonuçtan söz ediyoruz, yaşama son verme eylemleri. Biz bu süreci tanımlarken hani tecrit işkencidir, tamam hukuka aykırılıklar var tamam, bu sorunun acilen çözülmesi lazım tamam ama bütün bunların ötesinde yaşam hakkının bu kadar hedef haline gelmesi yani mahpusların yaşamını ortaya koyarak bir yere varmasını bir insanlık krizi olarak tarif ediyoruz. Yani her şeyin ötesinde bir insanlık krizi ortaya çıkmış durumda bu insanlık krizi karşısında herkesin tutumu olması gerektiğini düşünüyoruz. Yani toplumda gücü bulunan örgütlerin, yapıların, sendikaların, odaların ya da işte her tür demokratik örgütün; toplumda etkisi bulunan sanatçıların, aydınların; herkesin bu konuda söyleyebileceği bir şeyi olduğuna inanıyoruz. Buradaki bu duyarsızlığın önemli bir oranda hükümetin son dönem politikalarıyla ilişkisi olduğunu, baskı politikasıyla ilişkisi olduğunu da görüyoruz. Bu sessizliğin can almasına karşın sessiz kalanlar olarak da yapabileceğimiz pek çok şey var. Devletin bu sorunu çözmesi gerekir her şeyden evvel, o nedenle yaşanan her türlü olumsuzlukta sorumluluğu var öncelikle bunu söylemek gerekir ama bunun ötesinde bütün bu sessizliği oluşturan bütün yapıların bütün bireylerin de bir sorumluluğu var. Bizim mahpuslarla yaptığımız görüşmelerde çünkü sadece bir hapishanede karşılaşmadım ben bu söylemle, değişik hapishanelerde karşılaştım ben bununla; bu yalnızca birinin hissiyatı değil bütün mahpusların neredeyse ortak hissiyatı. Şöyle bir manzara çıkıyor karşımıza; ilk başlayan gruptakiler neredeyse yataktan kalkamaz hale gelmiş pek çok ciddi sorunla karşı karşıya ve sonradan başlayan ki biliyorsunuz yeni başlayanlar arasında çıktı bu tür eylemler özellikle, yani bu kişiler bu sessizliği görüyorlar. "Herhangi bir etkili olabilecek bir tutumun alınmamış olması karşısında bizden ölüm beklendiğini düşündük dediler" bize. "Bizim ölmemizi bekliyorlar konuşmak için ya da bir sesin çıkması için" bu cümleleri onlar kurdu ben kurmuyorum. Yani onlarda oluşan algı bu "toplum bizden ölmemizi bekliyor" dediler. Bu

gerçekten iç acıtan bir şey, birinden bunu duyuyorsunuz orada bırakıyorsunuz ve çıkıyorsunuz; açlık grevinde yarın ne yapacağını bilemiyorsunuz. "Biz ölüyoruz ve bizim ölmemizle ilgili ne hissediliyor" diye düşünüyorlar. Elinde maalesef olumsuz bir cevap var kendinin bunun sonucunda da toplumu harekete geçirebilmek için çünkü şöyle düşünüyor "ben ölürsem belki..." şu anda tespit edilebilen kadarıyla 3000'e yakın mahpus açlık grevinde "3000 kişi kurtulur diyor" ve kendince böyle bir harekete kalkışıyor. Şimdi bu gerçekten çok inanılmaz bir şey. Bu hissiyatın oluşmuş olması, bu hissiyatı kırabilecek herhangi bir hareketin gelişemiyor olması, devletin bu konuda hala adım atmıyor olması gerçekten ciddi bir durum ve bu sadece devletin değil hepimizin sorumluluğu.

YD- Açlık grevinde olan tutsakların net sayısı var mı elinizde?

Yoleri- Şimdi biz Marmara Bölgesi'nde izleme yapıyoruz. Marmara Bölgesi'nde 713 mahpus olarak bir tespitimiz var. 2800-3000 arası diye tarif ediyoruz toplam sayıyı çünkü bizim de ulaşamadığımız hapishaneler söz konusuydu. Yani 3000 denilebilir. En son başlayan grup 1 Mart grubu biliyorsunuz, 1 Mart'ta başlayan grubun bile bugün 47. günü. Ben 1 Mart grubundan olup da on beş gün önce gördüğüm kişi bir ayda yedi kilo vermişti. Görme problemi, ciddi eklem rahatsızlığı vardı ve 22 yaşında birinden bahsediyoruz. Dolayısıyla gerçekten tablo çok ağır yine bizim görüştüğümüz bazı mahpuslar ciddi sağlık sorunları olan ama açlık grevini sürdüren, tedavisini açlık grevinin sonrasına ertelemiş. Bu kişilerin sağlıklarında her an ciddi bir şey ortaya çıkabilir ya da zorla müdahale edilebilecek bir tablo ortaya çıkabilir ve mahpusların en çok altını çizdikleri noktalardan biri de oydu çünkü devlet hastanelerinden gelen doktorların ısrarla bu kişileri hastaneye sevk etmeye çalıştıkları, hastaneye sevk yazısı yazıldığı için idarenin hastaneye sevk etmeye çalıştığı; hastaneye gitmek istememeleri durumunda zorlamalarla karşılaştıkları, bunun yarın öbür gün bir toplumsal saldırıya dönüşmesi ihtimali durumunda yani o saldırılar sırasında da bazı ciddi problemlerin çıkması gibi kaygı uyandıracak pek çok durum söz konusu.

YD- Yaşanan bu sessizlikten bahsettiniz biraz, bu sessizliği nasıl yırtacağız? Devrimci-demokrat kamuoyu bu konuda neler yapabilir?

Yoleri- Bizim basın yayın organlarıyla ilgili de bu konuda taleplerimiz oldu. Basın yayın organların da konuyu tartışırken aynen toplumun duyduğu kaygılarla hareket ettiğine tanıklık ettik biz. Pek çok basın yayın organını böylesi bir kaygı içerisinde yani baskıyla karşılaşılabirler ve altından kalkamayacakları bir sürece sokulabilirler gibi bir düşünce söz konusu. Bu noktada, böylesi bir insanlık kriziyle karşı karşıyayken biz meselenin o hukuki ve meşru tarafından tutulabileceğine inanıyoruz. Bu yüzden de biraz bütün kitle örgütlerinin işte toplumsal dinamiklerin bu açıdan kendisini sorgulamasında fayda var. Örneğin bizler İHD olarak açlık grevi süreçlerini hem takip ediyoruz hem tecride karşı mücadelemizi sürdürüyoruz ama tecride karşı olduğumuz için açlık grevlerinin çözülmesini istediğimiz için bizi bir şeyle ilişkilendirmeye çalışanlar olabileceğini de biliyoruz. Nitekim zaman zaman bu söz konusu oluyor ama biz kendimiz ne yaptığımızı biliyoruz; nerede durduğumuzu biliyoruz; neyi savunduğumuzu da biliyoruz yani biz bir mağduriyet karşısında mağdurla özdeşleşmeden bir sorunun çözümünü sağlamaya çalışıyoruz ya da bu süreçte yaşanabilecek sorunların çözümünü sağlamaya çalışıyoruz hiç değilse tespit ederek kamuoyunun bilmesini sağlamaya çalışıyoruz. Bu anlamda devlet uzun yıllardır hep Kürtleri ya da Kürtlerin bağlantılı olduğu her türlü oluşumu olayı kriminalize etmeye çalışıyor ve buradan doğru bir tecrit politikası uyguluyor. Kürtleri böyle de tecrit ediyor bir anlamda. Biz devletin bu politikasına izin verecek şekilde davranamayabiliriz. Bunun yolları ve yöntemleri var. Hukuksal olarak da "barış" diyen Tabipler Birliği yöneticileri gözaltına aldı bu devlet. Şimdi "barış" demeyi başlı başına suç sayabilen bir devlet yapısından bahsediyoruz. Baskı gerçekten söz konusu olabilir ama hiçbir gözaltı bir insanın ölümünden daha kötü değil. Biz Tabipler Birliği'nin örneğin o dönem aldığı tutuma saygı duyuyoruz ve bizim için çok önemli bir yerdeler onlar yani hem insanlık onurunu savunmuş oldular hem barışı savunmuş oldular, bizim için çok özel bir kıymetleri var sırf o özel tutumlarından dolayı. Bence bu süreçte de bu insani krize dur demeye çalışmak tecride karşı olmak hükümetin bu soruna çözüm üretmesini istemek insanlık onuru adına yapılabilecek bir şeydir. Dediğim gibi hiçbir gözaltı bir insanın canından daha kıymetli değil ki burada söz konusu olan binlerce insanın sağlığı ve canı.

AKP'nin Korkusu, Belediyelerin Rant ve Talan Tablosu

3 1 Mart seçimlerine dair çok yönlü değerlendirmeler yapıldı, birçok yönüyle de halen değerlendirmeyi gerektirmektedir. Egemen sınıf kliklerinden AKP/MHP bloğunun "Cumhur ittifakı" olarak girdikleri seçimlerde özellikle büyükşehirlerdeki kaybı ve T. Kürdistanı'nda istediği sonucu alamaması, yeni dönemde uygulayacağı politikaların da ipuçlarını vermektedir. İki haftadan fazla bir süredir devam eden İstanbul ve kimi yerlerdeki seçim sonuçlarına itiraz sürecini, çıkarılan krizi, ellerinde bulunan yargı ve devlet kurumlarının gücünü avantaja dönüştürerek sonuç alma çabasını, egemenlik mücadelesinde adımlar olarak okumak yerinde olacaktır.

BÜYÜKŞEHİRLERİN KAYBEDİLMESİ, EGEMENLİK KAVGASINI KIZIŞTIRIYOR

AKP/MHP bloğunun seçim sonuçlarına itirazının esası, egemenlik gücündeki aşınmayı kabul etmemesi ve bunu tersine çevirme amacıdır. Özellikle İstanbul'da yoğunlaşan bu kavgada, Erdoğan'ın kendi parti teşkilatlarına "İstanbul'u alan Türkiye'ye hakim olur" sözü boşuna değildir. Kaybedilen büyükşehirlerin her biri devasa boyuttaki bütçeleri, yatırım ve ticari girişimleri, alım-satım hacimleriyle, istihdam ve kurumsallaşmada, sosyal-siyasal hakimiyet aracı olarak kullanılarak güç biriktirmede,

rant alanları açma ve kendi kliklerine hizmet etme anlamında son derece önemli bir işlevi bulunmaktadır. Elbette ki buraların iktidarlaşmayı sağlamayacağı, belediyelerin devletin egemenlik aracı olamayacağını ifade etmek gerekir. Çünkü egemenlik araçları esas olarak ordu, polis, yargı, zindanlar vb. gibi zor aygıtlarıdır.

Ancak belediyelerin de egemen sınıf klikleri açısından gelişme, kitlelere nüfuz etme, ekonomik-siyasi güç kazanma gibi yönleri vardır ve önem arz etmektedir. AKP belediyelerinin, devasa olanakları kullanarak, hizmet ettiği egemen kliğin güçlenmesinde önemli katkıları olmuştur.

Belediyelerde halkın değerlerinin nasıl yağmalandığını, şatafatlı yaşamların nasıl sürdürüldüğünü, yolsuzluk ve hırsızlıkların her tarafı nasıl da sardığını ve gizlenemez duruma geldiğini görmekteyiz. Devlet olanaklarıyla, yargı ve asker-polis gücünü kullanarak hırsızlığın açığa çıkmasını engellemeye çalışan; "sayım", "yeniden sayım", "itiraz", "olağanüstü itiraz", "seçimin iptali" vb. yöntemlerle zaman kazanmaya, böylelikle seçimin kaybedilmesi sonrası pisliklerini ortadan kaldırmaya dönük çabalarını ibretle izliyoruz. Agresif ve saldırgan bir tutumla karşıtı klikleri alenen tehdit ettiğini görüyoruz. Çünkü söz konusu olan şey, 17 yıllık iktidar olanaklarının

kullanılması durumunun artık eskisi kadar kolay olamayacağı kaygısı ve rakiplerine alan kaptırma durumudur.

İktidar bloğu bu yolla egemen olduğu alanları kolay kolay kaptırmayacaklarının ve kapışmanın sertleşeceği mesajını vermektedirler. Mesele, "hazmedemiyorlar, kabullenemiyorlar" meselesi değildir. İstemeden de olsa mazbatanın verilmesinde, seçimin iptali konusunda AKP cephesindeki karasızlığın temelinde olası daha büyük bir seçim yenilgisinin göze alınamaması vardır. Bunun mevcut aşınmayı daha da yoğunlaştıracağını hesaplamaktadırlar. Özellikle de ekonomik krizi ve bunun daha da keskinleştireceği siyasi sonuçları göze alamamaktadırlar. Süreci kendi kliğinin çıkarları için daha akıllı yönetme, rakip kliğin elde ettiği avantajları elinde bulundurduğu egemenlik araçlarıyla sınırlama, işlevsiz hale getirme, iş yaptırmama, devlet olanaklarından yararlandırmama, idari ve bürokratik anlamda sıkıştırma, soruşturma, yer yer el koyma vb. yöntemlerle kaptırdığı "mevzileri" tekrardan kazanma ve iktidarlarını sağlama almaya odaklanmış durumdadırlar. Bunun ise verili koşullarda öyle çok da kolay olamayacağını ifade etmek gerekiyor.

T. KÜRDİSTANI'NDA ÇÖKEN KAYYUM POLİTİKASI...

Seçimin T. Kürdistanı'nda, özellikle HDP belediyelerinin alınması, "devlet hakimiyeti"nin sağlanması hedefi esasta boşa çıkmıştır. Kürt halkı devletin saldırılarına, gayri-meşru kayyum politikalarına karşı çıkarak HDP etrafında birleşmiştir. Devletin baskı ve hilelerine, oy taşıması ve çalmasına, HDP'nin kimi başarısızlıklarına rağmen kayyum politikası T. Kürdistanı'nda reddedilmiştir. AKP-MHP kliğinin kimi illerde geçmişe oranla birkaç belediye kazanması bu gerçeği değiştirmemektedir. Batının aksine T. Kürdistanı'nda devlet politikası yine baskı, saldırı ve kayyum politikasıdır. Seçilme kriterlerini taşıyan ve ilgili seçim kurullarınca adaylıkları onaylanan seçilmiş belediye başkanları, KHK'li oldukları gerekçesiyle belediye başkanlıkları ellerinde alınarak, hiçbir şekilde hak etmeyen AKP ya da MHP'ye verilerek yönetimler gasp edilmektedir. Hiçbir hukuki girişime izin verilmemekte ve devlet çıkarları gereği hızla karar verilip sonuçlandırılmaktadır. İstanbul ve diğer kaybettikleri alanlarda bin bir türlü itiraz, hukuki süreç başlatan egemen klik, Muş da olduğu gibi tüm itirazları engellemiş ve belediyeleri bir kez daha gasp etmiştir. Ve bu gaspa tüm devlet partileri, klikler itirazda bulunmamış, "milli mutabakat"la hareket etmişlerdir.

T. Kürdistanı'nın dışında aday çıkararak, "AKP/MHP faşizmini geriletmek" (!) adına, faşist CHP, İP, SP'den oluşan Millet İttifakı'nı destekleyen HDP'nin faşist klikler arası egemenlik dalaşında, Millet İttifakı'nın sonuç almasına ciddi katkıda bulunduğu açıktır. İstanbul'da İmamoğlu'nun, Ankara'da Yavaş'ın seçilmesini sağlamıştır. Keza İzmir, Adana, Mersin ve Antalya'nın aynı şekilde kazanılmasında HDP'nin yönlendirdiği Kürt kitlesinin oyları etkili olmuştur. Bu unsurların faşist ideolojileri, HDP ve Kürt ulusuna dair açıklama ve tutumları açıkken, sunulan destek demokrasi ve özgürlüklerin yolunu açmaya katkı olarak gerekçelendirilmiştir. HDP, kitleleri faşist kliklerin ardına dizmesinin vebalini hep üzerinde taşıyacak ve bunun politik beldelini ödeyecektir.

Bugün egemen AKP/MHP bloğunca T. Kürdistanı'nda HDP'li 6 belediyenin gasp edilmesi, belediye başkanları hakkında soruşturmalar başlatması, belediyelerin işleyemez hale getirilmesi de göstermektedir ki HDP'ye ve HDP'li belediyelere saldırılar devam

edecektir. Kayyumdan geri alınan tüm belediyelerin tam bir borç batağında bulunması, yolsuzluklar, talan, şatafatlı saltanat vb. T. Kürdistanı'ndaki gasp edilen belediyelerde daha yoğundur.

Gerek T. Kürdistanı'nda gerekse ülkenin diğer alanlarında kaybedilen belediyelerle AKP/MHP faşist bloğu devlet iktidarı hakimiyetinde bir "yara" almıştır. Ve bu klikler, önümüzdeki süreçte bu "yaraları" kapatarak iktidara daha güçlü yerleşmek ve hakimiyetlerini sürdürmek istemektedirler. Ancak ekonomik ve siyasal krizin artacağı ve bunun egemen klikler arasındaki dalaşı daha da derinleştireceği ortadadır. Kazanılan belediyeler ile moral üstünlük sağlayan muhalefetteki kliğin, halkın mevcut hükümete, özelde de AKP'ye olan tepkisini klik çıkarları için kullanmak isteyeceği açıktır. Bunun da egemen AKP/MHP kliğini daha ciddi yönetme kriziyle baş başa bırakacağı ve her anlamda daha da saldırganlaştıracağı görülmektedir.

SERMAYE BUYURDU, TÜM PARTİLER "MİLLİ

MUTABAKAT"TA HİZAYA GİRDİ!

Bu tartışmaların ortasında, uluslararası sermayenin ve yerli komprador büyük burjuvazinin temsilcisi TÜSİAD'ın "ekonomik-siyasal krize acil önlem, milli mutabakat ve devletin çıkarları" yönlü çağrılarını faşist burjuva partilerinde anında karşılık bulmuştur.

AKP Başkanı Erdoğan'ın "farklılıklarımızı bir yana bırakarak milli mutabakatı yakalamamız gerekir" ve "sürecin normal seyrine evrilmesi gerektiği" yönlü açıklamaları sermayenin beklentilerine bir yanıt niteliğindedir. Ekonomik krizin yükünü emekçilere daha da ağır şekilde yükleyecek "reform" çağrısı (kıdem tazminatlarına el koyma vb.) ve "teröre karşı koyarak, hedeflerimizi gerçekleştireceğiz" söylemleri, başta işçi sınıfı ve Kürt ulusal mücadelesi olmak üzere, tüm toplumsal kesimlere ve devrimci-demokratik güçlere saldırıların artacağı'nın işareti olarak okunmalıdır.

Erdoğan'ın sermayenin ekonomik reform ve güvenlik çağrılarına yanıt olan açıklamalarına, faşist CHP'nin

lideri Kılıçdaroğlu'ndan anında "milli çıkarlar sözkonusu olduğunda mutabakat şarttır" açıklaması gecikmemiştir. Sahibinin sesi muhalefet liderinin bu açıklamasının hemen ardından, Ankara'daki bir asker cenazesinde, Kılıçdaroğlu'nun linç edilmek istenmesi ve etrafının kuşatılarak, tüm asker-polis ve mülki amirlerin, özellikle de Savunma Bakanı Akar'ın nezaretinde ölümle tehdit edilmesi traji-komikliğinin ötesinde bir dram niteliğindedir. Bir anlamda hizaya getirilme, had bildirme operasyonudur. Bu da egemen klikler arasındaki dalaşın düzeyi ve gidişatı açısından önemli bir veridir.

Mesele, sınıfa ve emekçi halka karşı artacak olan saldırılara, egemen sınıf klikleri arasındaki çatışma ve iktidar dalaşlarına karşı, devrimci sınıf politikaları eksenli yürümektedir. Kitlelerle daha güçlü buluşma ve örgütlenme koşullarının olgunlaştığı gerçeğini görerek, sürecin ihtiyaç duyduğu devrimci politika ve pratiklere sarılmak son derece önemlidir.

Çernobil faciası 33. yılında: "Nükleere geçit vermeyeceğiz!"

İSTANBUL- Çevre dostları, Munzur Çevre Derneği'nin "Doğanın Talanına İsyen Edelim, Çevre Mücadelesinde Birleşelim" şiarıyla düzenlediği etkinlikte buluştu.

Şişli Cemil Candaş Kültür Merkezi'nde düzenlenen etkinlik, çevre ve doğa mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına saygı duruşuyla başladı.

Etkinlikte ilk olarak sözü, yönetim kurulu başkanı Hatun Esen aldı. "Merhaba doğasına-yaşam alanlarına ve yarınlarına sahip çıkanlar, merhaba zulme karşı umudu büyütenler, merhaba zalimin karşısında bedel ödeyen ama asla diz çökmeyenler" diyerek kitleyi selamlayan Esen, doğanın bir parçası olan insanın, bugün geldiğimiz noktada doğayı bir yıkıma uğrattığını ifade etti.

33 yıl önce gerçekleşen Çernobil faciasının bugün ülkemizin kapısına dayandığını vurgulayan Esen sözlerine şöyle devam etti: "Dersim'den Hasankeyf'e, Karadeniz'den ülkenin bütün vadilerine, derelerine, dağlarına, ormanlarına, sahillerine bir sal-

gın gibi yaygınlaştırılan talan elbette önü alınamaz değildir. Yağmanın ve talanın pençesinden kurtulanlar, direnişin ve mücadelenin yarattıkları ve var ettikleri arasındadır. Suyunu, top-

rağını, havasını savunanlar, doğanın, insanın yaşam alanlarının geleceğidir.

Bahsettiğimiz geleceğe ışık tutanlar, bugün tecridi kırmak için bedenlerini açlık grevine yatıran tutsaklardır. Yaşam alanları için bedenlerini iş makinelerinin önüne set yapan kadınlardır. İklim değişikliğine karşı okul grevine giden milyonlarca öğ-

rencidir. Emeği için günlerce direniş çadırlarında nöbet tutan işçilerdir. Erkek egemen devletin tüm saldırı politikalarına karşı her alanda direniş şiarlarını kuşanan kadınlardır. Çalınan

saldırı politikalarına karşı sessiz kalmayacağız. Doğanın ve insanlığın yok oluşu karşısında fısıltı değil tek yürek olup çığlık olalım"

Gazeteci Pınar Demircan'ın çevre mücadelesi ve yaşam alanları üzerine sunum yaptığı etkinlikte, kavga marşları ile Grup İsyen Ateşi, "Karadeniz'den Munzur'a selam getirdik" diyen Ümit Taşkıran, türküleriyle Pınar Aydınlar, Bağımsız Kadın Birliği Ritim Topluluğu, Gülşah Gümüş ve Bağımsız Kadın Birliği Tiyatro Grubu sahne aldı.

Etkinliğe, Anadolu Yakası Dersimliler Derneği, Mercan Vadisi Derneği, Çemişgezekliler, Mazgirtliler Dernekleri, Geyiksuyulular Derneği, Karadeniz İsyandadır Platformu, Nükleer Karşıtı Platform, Sinoplular Derneği, Partizan, DDSB, Dev-Tekstil, DERİ-TEKS gibi çok sayıda kurum katılırken, Silivri 9 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan tutsak MÇD üyesi Celal Aslandoğan'ın mesajı okundu.

geleceği için direnen gençliktir. Toprağı, havası, suyu sermayeye peşkeş çekilen köylüdür. Doğanın da insanlığında kurtuluşu bu mücadelenin ortaklaşmasından ve büyütülmesinden geçmektedir.

Gerçekleştirmiş olduğumuz etkinlik vesilesi ile bir kez daha yineliyor ve çağrı yapıyoruz: tüm talan, yağma ve

SAFLARIMIZDAKİ KENDİLİĞİND

Kendiliğindencik çalışma tarzımızda kronikleşen sorunlarımızın başında geliyor. Bu, iktidarı alma odaklı mücadele yürüten politik öznenin zaman zaman karşılaşılabileceği bir problemdir. Ancak günümüzde burjuva ideolojinin saldırılarına paralel olarak devrimci yapılar da yaşanan darlaşma kendiliğindenciliği daha görünür kıldı ve aşılması güç bir sorun haline getirdi. Bu hastalıktan yalnız komünistler değil bütün TDH'nin muzdarip olduğunu görmekteyiz. Fakat biz sorunun çok daha derin etkilerinin olduğu gençlik alanı irdeleyeceğiz. Bugün devrimci, militan bir gençlik hareketi yaratma hedefimizin, koşulları olgun olduğu halde, uzağında. Bu olumsuz tabloda kendiliğindenciliğin saflarımızdaki etkilerinin ciddi payı olduğunu inkar edemeyiz. Kendiliğindenciliğe karşı mücadele sorununu tüm görüngüleri ile birlikte ortaya koymak önemli bir yerde durmaktadır. Bir sorunun sağlıklı tahlili onu aşabilmenin ilk adımınıdır. Oysaki bahsettiğimiz soruna ilişkin sıklıkla tek yanlı ve hatalı ele alışıların olduğuna şahidiz. Bu tek yanlı ele alış, daha en baştan, sorunu aşma hedefinden uzaklaşmakla eş anlamlıdır.

Analizimize kendiliğindenciliğin tanımla başlamak isabetli olacaktır. TDK sözlüğünde; "kendiliğindenlik: dıştan bir belirleme ile değil, kendi kendine gerçekleşen etkinlik" olarak tanımlanıyor. Felsefe Ansiklopedisi'nde (O. Hançerlioğlu) ise "toplumsal nesnel yasaların da doğal nesnel yasalar gibi kendiliklerinden hiçbir insana etki olmaksızın işledikleri anlayışına" dayandığı belirtiliyor. Devrimci mücadele kapsamında tanımladığımızda; politik hedefler doğrultusunda faaliyetleri örgütleyememe, genel politik hatta uygun güncel politika geliştirememesi, dar-pratik içinde koşturmasıdır. Başka bir tabirle politikasızlıktır.

Hareket şeylerin iç çelişmesi sonucu oluşur. Bu belirleme devrimci tarafından yanlış yorumlanıp toplumsal hareketin de kendiliğinden gelişeceği sonucu çıkarılır. Kendiliğindenciliğin dayandığı felsefi temel budur. MLM'ler ise harekette iç çelişkinin belirleyici olduğunu kabul eder. Böy-

lece iradecilikle arasına mesafe koyarken, iç çelişmelerle dış çelişmeler arasındaki ilişkiyi kurarak kendiliğindenciliğin felsefi temelini çürütür. Doğada; döllenmiş bir yumurta koşullar oluştuğunda civcive dönüşür. Döllenmemiş yumurta civciv çıkarmaya çalışmak beyhudedir, iradeciliktir. Döllenmiş bir yumurtanın kendiliğinden civcive dönüşmesini beklemek de beyhudedir. Toplumda ise; kapitalizmin sonunu getirecek olan tek sınıf işçi sınıfıdır. İşçi sınıfından başka hiçbir sınıf aynı dinamiklere sahip değildir. Fakat işçi sınıfı bunu kendiliğinden yapamaz. Sınıf bilincini kazanması gerekmektedir. Bir şey kendisinin ne olduğuna dair tam bir bilince ulaşamaz. Dolayısıyla işçi sınıfına bilinç dışarıdan taşınır. Bu bilinç edinmeyen işçi sınıfı devrimci değildir. Proleter bilinç de ancak Komünist Parti aracılığı ile taşınacaktır. Bu anlamıyla işçi sınıfını devrimci yapacak olan sınıf bilincidir. İşçi sınıfı kendiliğinden bu bilince ulaşamaz. Dolayısıyla kendiliğindenciliğe darbe vuran sınıf bilincinin Komünist Parti tarafından proletaryaya taşınmasıdır. Yani devrimcilik kendiliğindenciliğin reddidir. Kendiliğindenciliğin olduğu yerde hareketin helezonik sıçraması reddedilmiş ve devrimcilikte konaklanmış demektir. Devrimcilik dünyayı değiştirme pratiğidir, kendiliğindencilik ise var olanı kabul etmektir. Bu anlamıyla kendiliğindencilik devrimcilikten uzaklaşmadır. Devrim için koşulları oluşturmayı bırakma pratiğinin adıdır. Politika ise iktidarı alma, eş anlamda devrim yapma pratiğidir. Dolayısıyla politikasızlık kendiliğindenciliğe teslim olma, iktidar bilincinin de yok olmasıdır.

Tanımını yaptığımız sorunun pratiğimizdeki somut karşılığı, sürece yanıt olacak politika üretmemedir. Politika güç toplama, kitleleri örgütleme ve düzene karşı savaşmak için oluşturulur. Bu oluşturulamaz ise çalışmalarımız hedefsiz yürütülüyor demektir. O halde bu noktaya yoğunlaşmalıyız.

Politika üretmek-yapmak şablon

olarak plan-program yapmaktan daha öte bir uğraştır. Sürecin gidişatını, değişimin yönünü, savaşın seyirini göremeyen, öngörüsüz yaklaşmayan, sürece müdahale edip sevk ve idare etmekten uzak bir politika, politikasızlıktır. Doğru ve gerçekler üzerine oluşturulmuş politikalar kitleleri örgütler. Politika üretmedeki öznelcilik, oluşturulan politikalarda

ya da öznel politikalar hiçbir çalışma tarzını düzeltmez, kendiliğindencilikten kurtarmaz. Komünist Parti'yi kitlelerle buluşturan, kitleleri mücadeleye seferber eden politika doğru politikadır.

Mücadelenin akışı içinde gününbirlik "politika" oluşturmada kendiliğindenciliğin başka bir görünümüdür. Bu da

isabetsizlik kendiliğindenciliğin oluşmasına yol açar. Nesnel gerçeklikten kopukluk politikayı öznelcilğe hapseder. Burada öznelcilikten kastımız güncel politikanın genel politik hatta indirgenmesidir. Güncel politik gelişmelere dair yaklaşımda genel politik hattın esas alınması politika üretmek değildir. Güncel gelişmelerin devrim için doğurduğu gelişmeleri görmek, bunlardan yararlanmak, örgütlü gücü buna göre konumlandırmak, belli bir hedefe koymak ve ona ulaşmak için seferber olmak gibi nitelikler taşıyan politika doğru ve gerçekler üzerine oluşturulmuş politikadır. Diğer bir deyişle genel politik hattın güncel politikayla bütünleştirilmesidir. Ters politikasızlıkla eş anlamlıdır. Politikasızlık

plansız-programsız olayların peşinden sürüklenmeyi getirir. Her güncel gelişmeye dair bir şeyler yapmak (basın açıklaması gibi vb.), tek tek olayları kovalamak, gününbirlikliğe denk düşerken, güncel gelişmeleri, genel politik hattın amacına uygun bir araçla dönüştürmek politika üretmeye denk düşer. Başka bir ifadeyle geneli özelle, özeli genelle bütünleştirmenin politik alanda hayata geçirilmesidir bahse konu olan. Sürece dair, nesnel zemin üzerinde hareketin yönünü doğru tespit etmeden oluşturulan öznel politikalar kendiliğindenciliğin nedenidir.

Güncel politikada genel belirlemelelerin politika olduğu bir yanılsamadır.

KENDİLİĞİNDENCİLİĞE TESLİM OLMAYALIM!

Politik gelişmelerin diyalektik bütünlüğü kavranması açısından genel belirlemeler şeylerin arasındaki ilişkilerin görünmesini engeller. Politik gelişmelerin birbiri ile bağı kurulmadan, hakim sınıflar arasındaki çelişkilere derinlemesine bakmadan, konjonktürün devrimci dinamiklerini görmeyen, salt genel belirlemelere dayanan politika yapış tarzı, özünde

mesinin sekteye uğraması kaçınılmaz olacaktır.

Bu bağlamda kendiliğindenciliğin gençlik alanına yansması ayrıca önem arz etmektedir. Gençliğin devrim mücadelesindeki misyonu düşünülürken bu daha çok anlaşılır olmaktadır. Dolayısıyla gençlik alanı sürekli işlenmesi, canlı tutulması,

tilecek alanın, kesimin, sınıfsal, ekonomik, politik, ideolojik açıdan tanınması zorunludur. Gençlik özgülünde, gençliğin duygu-düşünce dünyası, heyecanlı-atak-atlımcı ve enerjik yapısı gelişme odaklı dinamik yanı, hızla değişen ruhi şekillenışı gibi temel özellikleri ile konjonktürel sürece göre etkilerini ve konumlanışı bilinmeden gençliğe dair politika üretilemez. Gençliği bilmek tanımak yön vermek gençlik kitlesiyle ilişkileneyle ilgilidir. Gençlik içinde hedef kitlesi doğru tespit edilmelidir. Ekonomik, politik ve akademik sorunlara derinlemesine vakıf olunmalı ki politika oluşturulsun. Genç insanların günümüzdeki sorunları, gençlerin sistemle ilişkilerini-çelişkilerini, yaşam tarzlarını araştırmalı ve incelemeliyiz. Bu eksende doğru politikaları somutlaştırmalı ve somut plan ve program ortaya çıkarmalı, bunu da hayata geçirmeliyiz. Bu çalışma-faaliyet tarzı kendiliğindenciliği de gereletecektir.

Gençlik sistemin ideolojik saldırılarından en çok etkilenen kesimdir. Hakim sınıflar tarafından özellikle politikaya ilgisiz ve gününbirlik yaşar hale getirilmiştir. Post-modernizm, burjuva ideolojisini güncelleyip topluma şırınga etmiştir. Gününbirlik yaşama, marka düşkünlüğü, kendini meta ve imajla ifade etme, sosyal medya aracılığıyla çok şey hakkında konuşabilme ama bir konu hakkında doğru düzgün bilgi sahibi olmama, sanal yaşama, bireysel hazza odaklanma post-modernizmin gençlikteki etkisini karakterize etmektedir. Gençlik saflarına gelen yoldaşlarımız da post-modernizmin bu etkilerinden muaf değildir. Dolayısıyla genç faaliyetçiler de politikaya ilgisiz, gününbirlikçi, araştırma-inceleme yapmayan, plansız-programsız çalışma tarzı, gündelik sorunlara dahi müdahale edememe anlamında iradesizlik ciddi boyutlarda görülmektedir. Kendiliğindenciliğin

gençliğe yansımalarının başında bunlar geliyor. Dolayısıyla burjuva ideolojinin değişik görünümüne karşı ideolojik mücadele belki de en fazla, en amansız gençlik içinde verilmedir.

Kendiliğindenciliğin çözümü iradecilik değildir. Iradecilik bir sapmadır. Nesnellik üzerinde yükselen politikalar sorunun çözümünde en önemli noktadır. Politikamız yanlış ise ortaya en iyi plan-programlara paralel güçlü bir irade koysak da bizi kendiliğindencilikten kurtarmaz. Militanlarımız dar-pratik içinde koşturur, irade koyar fakat faaliyette bir başarı elde edemez. Güç toplanamaz, kitlelerle sıkı bağ kurulamaz. Bu kolektifi yorar, genç insanları yıldırır, politikaya ilgisizleştirir, için için mücadeleye olan inancı zayıflatır. Günümüzde koşturulan insanların birden mücadeleden kopmalarının bir nedeni de budur. Kendiliğindenciliğin tüm görünümünün nedeni politik çalışmalarda yetersizliktir. Faaliyetçilerin kendilerini devrimci çalışmanın dar kapsamı ile sınırlaması, bunları bir bütün devrimci çalışmanın esasymış gibi ele alması dar-pratikçiliktir, özünde kendiliğindenciliktir. Politikanın yön vermediği çalışmalar kendiliğinden çalışmalardır. MLM'lerin bu tarz çalışmalara devrimci mücadele açısından ihtiyacı yoktur.

Saflarımıza yansıyan küçük burjuva hastalıklara karşı ideolojik mücadele ertelenemez. Tasfiyeci sürecin her alanda yakıcı bir şekilde hissedildiği, değil bireyleri örgütleri dahi etkisi altına aldığı bir sürecin içindeyiz. Küçük-burjuva hastalıklardan etkilenim düzeyinin yüksek olmasına paralel ideolojik mücadele de daha fazla oranda amansız olmak zorundadır. Kendiliğindencilik ve görünüm biçimleri yaşadığımız sorunlardan en önemlileri arasında yer alıyor. MLM ideolojisinin öğretici gücüyle saflarımızdaki burjuva anlayışlara savaş açalım, proleter ideolojiyi hakim kılalım.

kendiliğindenciliktir. "Sınıfların karşılıklı ilişkilerini açığa çıkarmak devrimci partinin baş görevidir." (Lenin)

Sadece politikada değil, örgütsel sorun ve faaliyetlerde, önderlik tarzında, kendiliğindenci çalışma tarzı dar-pratikçiliği ve bürokratizmi doğurur. Sorunlara çözüm üretme, faaliyetin önünü açma, ideolojik donanım sağlama, Halk Savaşı'nı geliştirme gibi birçok konuda yetersiz kalan, sürece müdahale etmek yerine akışına bırakan, geçici ve ara çözümler üreten, durumu kotarmaya çalışan bir tarz kendiliğindenci çalışma tarzıdır. Dolayısıyla Komünist Parti'nin tüm faaliyet alanlarında gelişip güçlen-

gençliğin dinamik gücünün açığa çıkarılması elzemdir. Bu gençlik karşısında gençliği devrimci mücadeleye kanalize etmeyen, gençlik alanına ilişkin örgütsel ayağı olan politikalar oluşturmayan bir çizgi kendiliğindenciliğe dönüşmekten kurtulamaz.

Gençliğe dair doğru politika üretme tarzı nedir? Öncelikle gençliği tanımak sorunlarını bilmek gerekir. Tanımadığın bir maddeyi toplumu değiştirip dönüştüremezsin. Politika üretmenin ilk adımı politika üre-

KOLEKTİF DOĞRULTU

İmamoğlu Kimin Solu?

Lenin yoldaş, "uzun ve güç bir çaba göstermeksizin sermaye boyunduruğunun alaşağı edilmesinin" sadece bir hayal olacağını söyler. Egemen burjuvazinin sınıf savaşımının uzlaşmaz karşıtlığını köreltmek amaçlı tarihsel "istemine" soldan cevap olan, küçük burjuva demokratik hayallerin sahibi düzen içi reformist-liberal sol, Marksizm'in özünü değil sözünü kavramıştır. Özel nedenler ile nesnel tarihsel koşullar arasında ayırım yapma becerisinden uzaktır. Uzak olduğu için de pratikte gerçekliği olmayan bir yığın masal kavramları ile dolu programın sahibidir. Yönü ve yönelimi, "ortak çıkarlar" için geniş tabanlı bir siyasal mücadele yürüten liberal burjuvazi ile örtüştüğü için de sınıfı ve emekçileri düzen içerisinde sürekli oyalama ve beklenti içerisinde tutar ve aldatır.

Ülkemizde bu aldatışın tarihi 1960'lara kadar uzanmaktadır. 1960'lardan günümüze söz konusu bu yanlışların ısrarla tekrarlanmasıyla farklı sonuçlar almanın umulması ama her defasında tümünden hayal kırıklığı ve umutsuzluk yaşanılmasına rağmen, egemen burjuva kliklerin şu veya bu kesiminden medet ummaktan, düzen kurumlarına umut bağlamaktan vazgeçilmemiştir.

Basit bir soru-cevap ile ilerlersek; günümüzde tarihsel gelişimin önündeki temel engel kimdir? Hangi sınıftır? Kendisini sol olarak tanımlayanların cevabı elbette "burjuvazi"dir. Burjuvazi bu misyonu ile emekçilerin hem güncel hem tarihsel özelemleriyle/talepleriyle uzlaşmaz bir şekilde çelişki içinde midir? Bu basit soruya da solun cevabı elbette "evet" olacaktır. O halde bugün tarihsel koşullar içerisinde geçici ya da bir süreliğine de olsa emekçilerin burjuvazi ile aynı safta mücadele etmesinin koşulları ne 1960'larda vardı, ne de bugün var. Bu ne 1960'larda mümkündü ne de bugün. Çünkü günümüzde (emperyalizm ve proleter devrimler çağında) burjuvazinin ve proleteryanın aynı saflarda yan yana gelerek tarihsel gelişimin önündeki engelleri kaldırması ya da tasfiye etmezi mümkün değildir. Üretim ilişkileri ve onun tarafından belirlenen toplumsal ilişkiler içerisinde birbirine zıt çıkarlara sahip

sınıflar arasında çıkar ortaklığı söz konusu değildir, olamaz.

Nasıl ki "küçük ayağa büyük ayakka-bı yapan bir kunduracıya işinin ustası" denilemezse üstteki bu anlayış ve yaklaşım sahiplerine her şey denilebilir ama asla devrimci denilemez.

1960'lı yıllardan başlayarak bazı dönemler orduya kimi zaman CHP'ye, 28 Şubat'ta bir kez daha orduya ve nihayet "statükoya, militarizme karşı", "sivil yönetim"den yana, "AB kriterle-

cılaşmış, umudunu burjuvazinin bir kanadına bağlamış, ufku düzen sınırlarını aşmayan, devlet ve demokrasiyi sınıflar üstü "tarafsızlığa" yükseltenlerin demokrasi adına kimlere destek olduklarına ilk cevabı, mazbatasını aldıktan hemen sonra burjuva basına da yansıyan röportajda İmamoğlu'nun kendisi vermiştir. Söz konusu röportajda İmamoğlu önce efendilerinin ezberiyle "Kürt sorununa etnik değil eşitlik temelinde bakmak gerektiğini" tembihlemiş, sonra kutlama

ve sömürü biçimine dokunmaksızın sosyal-siyasal-ekonomik sorunların devrimci temelde düzeltilmesi ve çözülmesini reddeden düzen içiliğin tersine, egemenlerin aşmaya çalıştığı ekonomik-politik-yönetimsel krizleri derinleştirenlerdir. MLM'ler attıkları her adımın devrimle olan ilişkisini sıkıca kurarak gündelik faaliyette devrime hizmet edecek sonuçlar üretmeyen her türlü eylem ve söylemi bir kenara bırakarak ne kadar zorlu olursa olsun sürecin aşılmasında olağanüstü

iradenin dinamiklerini bugünden yarına yaratarak kolektif çaba, ısrar, yönelim, iddia ve kararlılıkları örgütlemelidirler.

"Sınıflar ilişkisinin ve tarihin her anının somut özelliklerinin en doğru, aslına en uygun ve nesnel olarak doğrulanabilir, denetlenebilir hesabını yapmayı zorunlu kılar." (Lenin) MLM'ler bu kurala, bilimsel temellere dayanan, siyaset bakımından keskin zorunlu olan bu kurala her zaman bağlı kalmışlardır/kalmak zorundadırlar.

Görev; Menşeviklerden miras kalan "özgürlük" ve "eşitlik" üzerine söylenen

rini esas alan bir parti" olarak gördükleri AKP'ye; bugünse "AKP faşizmi" olarak tabir ettiklerine dur demek için daha önce "militarist, statükocu" vb. gördükleri CHP övgülünde bu klik ve temsilcilerine destek olmuş, umut bağlamışlardır. Bunu her defasında burjuvazinin sınıfsal gerçekliğini, sınıf karşıtlığını yok sayarak, burjuva klikler arasındaki çatışmaları ideoloji ya da değerler eksenini üzerinden görerek-göstererek yapmışlardır. Oysa yaşanan çatışma dün de bugün de iktidar ve rant paylaşımından başka bir şey değildir.

Siyasal yaklaşımlarına kendi ifadeleriyle ilerici nitelikler yükleseler de sınıf işbirlikçisi tartışmasız olan politikaları geçmişte de bugün de sınıfın artı değer sömürüsüne son vermek şöyle dursun azaltmamış, faşist düzeninin demokratikleşmesine hizmet etmemiştir. Özcesi halkın muhalefeti "sol" ve "sosyalistler" eliyle "karşı-devrimci kliklerden bazen birinin, bazen diğerinin peşine takarak çarçur edilmiştir." (İ.Kaypakkaya)

Devrimci çizgi ve amaçlara yaban-

amaçlı gönderilen/gönderilecek çizgilerin adresi olarak kendisini değil TSK'yı göstermiştir.

İmamoğlu'nun Kürt sorununa yaklaşımı ve TSK'yı adres göstermesi bile seçimler üzerinden düzene umut bağlayan çizginin iflasını, kurulan hayallerin anlamsızlığını göstermeye yetmektedir.

Sistemle barış içinde yaşayan, kimi demokratik reformları yeterli gören anlayışlar sadece ülkemizde değil dünyanın hiçbir yerinde emekçi yığınların özgürlüğü ve kurtuluşu için çözüm bulamaz, çözüm olamazlar. "Faşizmi geriletme", "genel olarak demokrasi" savunusu burjuva demokrasinin güncel savunusudur. Bu burjuva saflara geçmek, burjuva reformizmini bayraklaştırarak proleter devrim(ler)i reddetmektir.

Mülksüzleştirilenleri mülksüzleştirmekten başka hiçbir amacı olmayan, bütün faaliyet alanlarını sistemin yıkılması doğrultusundaki genel çalışmanın parçası yapma uğraşı veren komünistler; mevcut üretim ilişkileri

her yalan ve yalancıyı bulduğumuz her alanda teşhir etmektir. Bu hakkıyla yapılmadığı müddetçe; reformizm ve sosyal-şovenizmle lekeli tasfiyeciler her tür anlayışa karşı kararlı ideolojik mücadele verilmedikçe başta işçi sınıfı ve onun müttetikleri emekçi sınıflar bilinçlendirilemez ve devrimci amaçlarla örgütlenemez. O halde sınıf mücadelesinde rolleri, pirincin içindeki beyaz taş olmanın ötesinde başka bir şey olmayanları proleteryanın saflarından ayıklamalıyız.

Düne kadar AKP iktidarı için sınıfsal-siyasal bağlarından kopartılarak söylenen ve sadece düzenin meşrulaştırılmasının ifadesi olan sözler, verilen destek, bugün sözde sol ve sosyalist kesimlerce CHP ve İmamoğlu için de kolaylıkla söylenmekte, ona destek verilmektedir. Burjuva siyasetine ANAP'la başlayan CHP Beylikdüzü Belediye Başkanı olduğu dönemde Atatürk için verdiği mevlitle gündem olan İmamoğlu, kendisine destek veren ve düzeniçi hayalleri olan dostları için de çok kısa bir sürede mevlit okutacaktır.

Devrimci Olmak Kendini Devrimci Yaşamda Bulur

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Dünyayı değiştirmek adına yola çıkan bizlerin; devrimi, değişim ve değiştirme arasındaki diyalektik bağlantıyı ne kadar kavradığımız ve özümlediğimiz tartışma konusu olsa da somut pratiğimiz gerçeğin aynası durumundadır. Ancak söz lafa geldi mi hepimiz bir anda diyalektik materyalizmi kavramış devrimciler oluyoruz. Ne kadar "iyi" bildiğimizi kanıtlarcasına; dünyanın oluşumundan başlayıp, tohumun kendi iç ve dış çelişkilerinin sonucu olarak nasıl çiçeğe, meyveye dönüştüğünü; toplumların gelişim, dönüşüm sürecini, devrimler tarihini, değişim-dönüşümün zorunluluğunu uzunca anlatırız. Konuya hakim olduğumuzu, bilgi ve birikimimizin derinliğini göstermek için de ustalardan alıntılar yaparız. Favori alıntımız ise kuşkusuz; "Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir" sözü olur genelde.

Doğada, toplumda her şeyin sürekli bir değişim halinde olduğunu görüp kabul eder ve söyleriz. Hatta toplumun bugünkü gelişim aşamasında

dünyayı ve yaşamı doğru biçimde öğrenme, kavrama ve değiştirme sorumluluğunun tarih tarafından proletaryanın ve onun partisinin omuzlarına yüklediğini de biliyoruz. İşte sorun da burada başlıyor; öğrendiğimiz ve bildiğimiz şeyi yaşamda pratikleştirebiliyor muyuz? Tarihsel sorumluluğumuzu yerine getirebiliyor muyuz? Yaşamı, kendimizi ne kadar değiştiriyor, yeniliyor ve devrimcileştiriyoruz? Biliyoruz ki devrimcilik bir değiştirme, dönüştürme, yenilenme, eskinin atılıp yeninin inşa edilme eylemidir. Bu değişim, dönüşüm pratikten kopuk olamaz. Dünyayı, yaşamı değiştirmek ancak devrimci pratikle olur. Gerçeklik pratik içinde keşfedilip, yine pratik içinde kanıtlanıp geliştirilerek gerçekleştirilir.

Maalesef günümüz devrimcilerinde gerçeği kavrama, değişim, devrim ve

pratik ilişkisini yaşama uyarlamada ciddi sorunlar yaşandığını, teori ile pratik arasında uçurumlar olduğunu görüyoruz. Doğadaki ve toplumdaki hareket yasası incelenip, nesnel gerçeklik dünyasındaki değişim hareketinin sonsuz olduğu rahatça ortaya konulurken sıra kendimize, kendi pratiğimize, kendi öznel dünyamızın değişimine geldiğinde ise ne hikmetse değişim ve pratik arasındaki kadim

bağlantı kopuyor, değişim zorlaşıyor. Marks'ın ayakları üzerine diktiği Hegel'in baş aşağı duran diyalektiği, Marks'ın mirasçıları tarafından Marks'a inat yeniden baş aşağı çevriliyor.

Biz gerçekten dünyayı değiştirmek, toplumsal kurtuluşu yaratmak istiyorsak değişimin de kendimizden başlaması gerektiğini, nesnel dünya ile kendi öznel dünyamızı birlikte değiştirmek ve onların uyumunu sağlamak zorundayız. Bu da MLM ile yolumuzu aydınlatarak değişim pratiğinin içine girmeden olmaz. Öznelle nesnelin pratik uyumu sağlanmadan değişim olmaz ya da sözde kalır. Bir yanımız hep yarım-aksak olur, ilerleme olmaz.

Devrimciler olarak bizler kapitalist-empyalist sistemin dünya halk-

larına dayattığı bencilliğin, bireyciliğin, yozlaşmanın, yabancılaşmanın vb. sistemin tüm kirliliklerinden arınmak ve arındırmak adına mücadeleye giriyoruz. Ancak insan bilincini belirleyen toplumsal koşullar olduğunu, devrimcilerin de içinden çıktığı toplumun tohumlarını içinde sakladıklarını unutmamak gerekiyor. Unuttuğumuz ya da bu gerçeği gözardı ettiğimiz an, o tohumlar yeşerip büyük içsel çatışmalara zemin oluşturur. Yaşanan bu çatışmalar sonucunda yenilgilerin olduğu da çokça karşılaştığımız bir durumdur.

Bu yenilgilerin temel nedeni ise sistemin bize aşıladığı burjuva ideolojisiyle mücadelede doğru yol ve yöntem geliştiremememizden ileri gelmektedir. Sorunu görüp kavramak, adını koymak ona karşı yürüteceğimiz mücadelede kilit bir yerde durmaktadır. Yanlış teşhis yanlış tedaviyi getirir. Bu da bizi iyileştirmek yerine ölüme

bir yaşamı paylaşmak, dayanışmak, üretmek temelinde gelişmiyorsa düzene teslim olmanın kapıları sonuna kadar açılmış olur. Çözüm ve çürüme tam da bu noktada vuku bulmaya başlamış demektir. Üretim yerine sürekli tüketim başlar, rahat yaşama isteği artar, paylaşmada eksilme olur, kişi var olan durumdan sürekli şikayet eden bir duruş içine girerek mutsuzluk, umutsuzluk üretir. Kişi örgütüne, yoldaşlarına yabancılaşarak kolay olanı seçer. Söylem ve pratikler arasında oluşan uçurum giderek kişiliklerde parçalanmalara yol açar. Tutarsızlık, bencillik, bireycilik, dürüst olmama vb. gibi burjuvaziye ait ideolojik hastalıklar bir parçamız halini alarak doğallıdır ve kişiliğimizin bir parçası halini alır. Zamanla gerçek düşman olan burjuvazi silikleşir ve öznel dünyasına hapsolan kişinin giderek daralan yaşamı karşılığını; benim rahatım, benim kitabım, benim

şampuanım, benim kaşığım vb. de bulur. Kişi sürekli ben olgusunun girdabında boğulmaya başlar. Bunu başaramadığı, rahatça yaşama geçiremediği kolektif ortamlarda ise mutsuz-memnuniyetsiz, ötekileştirilmiş, aşağılanmış, önemsenmeyen kişi olduğu ruh haline girerek sürekli bir huzursuzluk, ruhsuzluk hali yaşar. Kendini bütün eleştirilere kapatarak en ufak bir müdahaleyi bile şahsına yönelik büyük bir saldırı olarak algılar ve anında karşı saldırı pozisyonuna geçer. Burada artık ben olgusu zirvesindedir ve "ben asla yanlış yapmam" düşüncesiyle

çeşitli şekillerde kendini dayatma, sorunların kaynağını kendi dışında görme halindedir.

Bir de kendilerini örgütün, kolektifin üstünde görerek farklı olduklarını, her şeyin en iyisini bildiklerini zannedenler vardır. "Aşırı" bilgili ve farklı olduklarını kanıtlamak için ise her konuya bir yorumları olur. Kendilerini "doğruluk" abidesi olarak görürler. Sadece bol-bol okumayı, her paragrafı ezberlemeyi, cilt-cilt kitap yazmayı vs. marifet sayarlar. Ancak konu günlük yaşama, orda sergilenen pratiklere geldiğinde okumaların, yazıp çizmelerin en ufak bir kırıntısının dahi yansımaları yoktur. Haliyle entelleşme ve lümpenleşmeye kayışın doğal sonucu onların akıbetlerinin bilinen ibretlik sonun mührü olur.

kadar götürebilecek bir yola sürükleylebilir ya da bünyemiz hastalıklara çok daha açık hale gelebilir. Hatta zamanla kişinin hiç farkında olmadan düzene uyum sağlayıp onun bir parçası olmaya başladığı süreçlerin de çokça örneği mevcuttur. Burjuvazi tam da kişideki bu zayıflığı gördükçe onun burjuva alışkanlıklarını besleyip itaati iyice derinleştirerek bütün yaşam alanlarını kontrol altına almaya başlar. İşte bu durumda bir devrimci, ideolojik ve politik olarak kendini sürekli değiştirip yenilemezse ve sağlam bir duruş geliştirmese burjuvazinin tüketim nesnesi haline gelir. Öyle ki verili alışkanlıklar gündelik yaşamda birer birer gün yüzüne çıkmaya başlar. Çünkü günlük yaşam pratiği devrimcinin turnusol kağıdıdır. İçimizdeki burjuvaziye karşı verilen mücadelenin sınındığı önemli noktalardan biridir. Devrimci- kolektif

Geleceksizliğe Karşı Geleceği Örmek İçin 1 Mayıs'ta Alanlara!

Türk hakim sınıflarının ve egemenlerin derinleşen ekonomik ve siyasi krizi eşliğinde 1 Mayıs'a giriyoruz. "Beka sorunu" olarak nitelendirilen yerel seçimleri geride bırakırken AKP-Tayyip iktidarı önemli büyükşehirleri diğer faşist blok karşısında kaybetmiştir. Bu faşist bloğun yaşadığı "kayıp" egemen sınıflar nezdinde uzunca bir süredir devam eden güç dengeleri arasındaki çatışmanın ve güç değişiminin sürdüğünü bizlere göstermiştir. AKP-MHP bloğunun büyükşehirlerde yaşadığı kaybı "yıkılıyorlar, gidecekler, gerilediler" şeklinde okumak ciddi bir yanılgıdır. Bu yaklaşım kitleleri sandığa umut bağlayan bir pozisyona çektiği gibi politik öngörü noktasında da ciddi bir körlüğü tarif etmektedir. Önümüzdeki süreç egemen sınıf klikleri arasındaki çatışmaların ivmelendiği; faşist bloklar arasındaki kaçınılmaz sorunların arttığı bir süreç olacaktır. Çelişkiler derinleştikçe egemenler, krizlerini aşmak adına Kürt ulusu, işçiler, kadınlar ve biz gençler başta olmak üzere en geniş halk yığınlarına ve onların dinamiklerine çok yönlü saldırıları hayata geçireceklerdir.

EKONOMİK KRİZ VE GELECEKSİZLİK CENDERESİNDE HALK GENÇLİĞİ

Ekonomik krizin sarsıcı etkileri devam etmekte ve krizin faturası halk yığınlarına ödetilmeye çalışılmaktadır. Son bir yıldır dövizdeki yükseliş, temel tüketim ürünlerine peş peşe yapılan zamlar, enflasyondaki tırmanış krizin yansımaları olarak karşımıza çıkmaktadır. Kuşkusuz krizin doğrudan etkilediği kesimlerden biri de halk gençliğidir. Eğitimin piyasalaştırılması sonucu bugün okuyabilmek için belli bir maddi birikime sahip olmak gerekiyor. Ekonomik kriz sonucu öğrencilerin eğitim masrafları katlanırken binlerce öğrenci okulu bırakarak sisteme ucuz işgücü olarak dahil olmak zorunda bırakılmıştır. Eğitim için gerekli olan kırtasiye vb. ürünlerle sadece 2018 yılında yapılan zam oranı % 108. Bu oran bizlere krizin boyutunu özetlemektedir. Ülkemizde

yaşanan yoksulluğun, açlığın, işsizliğin doğrudan sorumlusu ve yaratıcısı olan egemen sınıflar gençliği en temel haklarından; bilimsel-eşit-parasız eğitim, iş güvencesi ve gelecekte mahrum bırakılmaktadır. Zamlar, ekonomik kriz ve geleceksizlik cenderesiyle boğuşan gençliğin eğitimini sürdürme koşulu ortadan kalkmıştır. Verilere göre son beş yılda maddi imkansızlıklardan dolayı 1 milyon 115 bin 30 öğrenci okulunu bırakmak zorunda kaldı. Öğrenciler ya işsiz bırakılmış ya

devrimci-demokrat, ilerici öğrenciler MİT-YÖK işbirliği ile fişlenirken, tecavüzcü hocaların ellerini kollarını sallayarak dolaşması egemenlerin iki yüzlülüğünü bize çok net göstermiştir.

Bu süreçte geleneksel hale gelen etkinlikler, şenlik ve toplantılar bizzat polis-rektör işbirliği ile yasaklanmış, öğrenci gençliğin uzun erimli mücadeleleri sonucu elde ettiği kazanımları ortadan kaldırılmak istenmiştir. Bunun son örneği ODTÜ'de yaşanan

devam etmektedir. Hapishanelerdeki tutsakların ve Leyla Güven'in açlık grevi eylemi, bir teslim olmama beyanı; faşizmin artan saldırılarına karşı tereddütsüz direniş çağrısıdır. Faşizm tam da bunu bildiği için talepleri kabul etmeyerek bu direnişleri boğmaya, bastırmaya çalışmaktadır. Açlık grevi direnişine dair yükselen her ses, polis ve askerinin gözaltı, tutuklama ve saldırılarıyla bastırılmaya çalışılmaktadır. Analara dahi azgınca saldıran faşist diktatörlük direnişten duyduğu

korkuyu saldırganlığıyla bir kez daha ortaya koymuştur. Bu korkuyu dışarıdan büyütme ve direniş yaymak bugün bir görev olarak karşımızda durmaktadır.

Halk gençliği olarak 1 Mayıs'a egemenlerin çok boyutlu saldırıları altında giriyoruz. Geleceksizleştirme ve sisteme yedekleme politikaları ekonomik kriz ile birleşerek koyulaşırken geleceği ve özgürlüğümüzü kazanmak, faşizmin saldırılarına set olmak bizlerin mücadelesiy-

da atölyelerde, fabrikalarda, esnek ve güvencesiz çalışma alanlarında ve sistemin dışlarında "istihdam" edilmiştir. Geleceksizlik politikasının bir sonucu olarak ortaya çıkan bu durum ekonomik krizle de birleşerek daha kapsamlı ve sarsıcı bir hal almıştır.

ÖZGÜRLÜĞÜ VE GELECEĞİ KAZANMANIN YOLU MÜCADELEDEN GEÇER!

Söz ve eylem özgürlüğünün, devrimci, demokratik, politik çalışmaların OHAL ve KHK'ler ile tırpanlandığı bu süreçte üniversitelerde baskı ve abluka artırılırken yaşanan çürüme de derinleşmeye devam ediyor. Akademisyenlerin katledildiği, muhalif akademisyenlerin de tasfiye edildiği üniversitelerde bilimsel eğitimin en ufak nüvesine rastlamak mümkün değil. Ankara Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi'nde yaşanan ve erkek egemen sistemin kadın düşmanı politikalarından beslenen tecavüz olayı, yaşanan çürümenin geldiği noktayı gözler önüne sermektedir. Üniversitelerde

miştir. Rektör Verşan Kök "maddi olanak yok" diyerek geleneksel ODTÜ Bahar Şenliği'ni iptal etmek istemiştir. Uzunca bir süredir etkinlik türlü bahanelerle yasaklanmak ya da belli bir alana sıkıştırılmak isteniyordu.. Bu dayatma ve yasaklamalara karşı ODTÜ gençliği üniversitelerinin devrimci mirasını sahiplenmiş ve "Şenlik Devrim'de kutlanır" diyerek tepkilerini göstermiştir.

Egemenlerin dizginsiz saldırıları halk gençliğini de içerisine alarak sürerken Leyla Güven ve Türkiye hapishanelerinde bulunan devrimci, demokrat ve yurtsever tutsaklar bedenlerini bir kez daha açlığa yatırdılar. Açlık grevi eylemleri İmralı'da uygulanan tecride, Kürt halkına dönük imha ve inkâr politikalarına, hapishanelerdeki hak gaspları ve onur kırıcı uygulamalara karşı bir direniş meşalesi olmuştur. DTK Eş Başkanı Leyla Güven'in açlık grevi 167, hapishanelerde binlerce tutsağın eylemi ise 129. gününde

le mümkündür. ODTÜ'de yasaklara karşı mücadele ederek devrimci mirası sahiplenen gençlik rektörlüğe geri adım attırılmış, Ankara Üniversitesi'nde kadınların tepkisi erkek egemen sistemin taciz-tecavüz saldırılarına karşı yükselen isyan çığlığı olmuştur. Şimdi 1 Mayıs'a girerken direniş ve mücadeleyi kendimize rehber edinmeli ve isyanımızı örgütlenerek büyütmeliyiz!

- Eşit, bilimsel, anadilde eğitim için,
- Geleceksizleştirmeye karşı geleceği kazanmak için,
- Krizin faturasını "gençlik" ödemeyecek demek için,
- Açlık grevi direniş ses olmak ve direniş büyütme için,
- Ataerkil sistemin taciz ve tecavüz saldırılarına dur demek için,
- 1 Mayıs'ta YDG saflarında alanlara!

Yeni Demokrat Gençlik

46. Yılımızdan Daha İleride, 48. Yılımızdan Daha Geride!

Hamle Yap ve Kazan!

HABER MERKEZİ- Elimize e-posta yoluyla ulaşan Türkiye Komünist Partisi/ Marksist Leninist – Merkez Komite imzalı ve “46. Yılımızdan Daha İleride, 48. Yılımızdan Daha Geride! Hamle Yap ve Kazan!” başlıklı açıklamayı güncelliğinden kaynaklı olduğu gibi yayımlıyoruz.

Türk, Kürt Uluslarından ve Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Proletaryasına ve Emekçi Halkımıza

Enternasyonal proletaryanın kızıl bayrağının Türkiye topraklarında salıncılandırılmaya başlanmasının 47. yılını kutluyoruz. Bugün, doğumunun 70. yılını kutladığımız Önder İbrahim Kaypakkaya yoldaş henüz 23 yaşındayken ülkenin en önemli toplumsal-sosyal sorunlarının da içeren ciddi bir teorik donanmışlık ve örgütsel hamle ve de ideolojik cüretle partimiz TKP/ML'yi kurdu.

Partimiz 47 yıllık mücadele tarihinde esasta iki şeyi korumayı başardı. Birincisi, komünizm perspektifli duruşunu ve ideolojik özünü. İkincisi, sürekliliği sağlanmış mücadelesini. Özellikle komünist kimliğini korumak, partimizin 47 yıllık ömründe 30 yılının güçlü bir anti-komünist dalgaya sahne olduğu işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin “sosyalizmden geri dönüşler” rüzgarı etkisinde kuşatmaya alındığı bir süreç boyunca gerçekleşmiştir. Dünya devrimci ve komünist hareketinin bu anti-komünist dalgada ciddi ideolojik kırılmalar yaşadığı, revizyonizmin ve tasfiyeciliğin bin bir çeşitinin yarış halinde işçi sınıfına ihanet ettiği koşullarda partimiz komünizm davasının Türkiye topraklarındaki taşıyıcı öznesi olma rolünü terk etmemiştir. Partimiz içinde yürüyen iki çizgi mücadelelerinde çeşitli renklerde oportünist-revizyonist yaklaşımlar partimizin bu komünist özüne saldırıp, çizgisinde ricat etmesini sağlamaya çalışsa da başarı elde edememiştir. Partimiz, sınıf mücadelesinin ve sınıfın siyasal-ideolojik bilincinin uzun sayılacak gerileme dönemi boyunca tarihsel sorumluluğunu ve çizgisini unutmuyarak, koruyarak ve önderlik rolünü kuşanarak bu süreci karşılamıştır.

Partimiz, Halk Savaşı ile gerçekleştirecek Yeni Demokratik Devrim ve oradan sosyalizm ve komünizm mücadelesi perspektifinde kesintisiz bir hat

izlemiştir. Savaşçı bir parti olarak şerhkillenmenin, inşa olma ve gelişmenin zorunluluğuna dair asgari düzeyde bir bilinç ve tutumu partimiz 47 yıllık mücadelesinde ispatlamıştır. Sınıf mücadelesi içinde ne mola vermiş, ne ricat etmiş ne de devrimimizin yapı taşı olan gerilla mücadelesinde duraksamıştır. Tutumu, pratiği ve ısrarı 47 yıl boyunca verilen şehitlerimizin kanıyla tarih sayfalarına yazılmıştır. Şehitlerimiz, partimizin kumandasında Halk Savaşı ile Yeni Demokratik Devrim çizgisine ve komünizm davasına bağlılık ve ısrara dayalı talimatlara uyan en fedakar, en gözüpük, en amansız militan ve kadroları olmuşlardır. Canlarını partimizin çizgisi ve talimatları doğrultusunda bir adanmışlık sembolü yapmışlardır. Bu enternasyonal proletaryanın davasının devamlılığı, kararlılığı ve zorlu dönemlerde sınanmışlığını göstermesi açısından oldukça önemlidir.

Partimiz bu anlamda 47 yıl boyunca devrimi örgütleyemediği ve gerçekleştiremediği için kendine acımasızca yönelirken, aynı zamanda bunu başaramamasına neden olan nesnel dünyanın zorluklarına hakim olarak başardıklarını referans almada kararlı bir duruş ve konumlanış içindedir. Komünizm perspektifi ve tutum ve davranışı, işçi sınıfının tarihsel rolünü kavrayışı ile partimiz bugün kendini daha güçlü, üretken ve geleceğe daha güvenle bakan bir yerde görmektedir.

İşçiler, Köylüler, Emekçiler, Gençler, Kadınlar

İçinden geçtiğimiz süreç emperyalist güçlerin siyasal ve ekonomik kriz içinde dünya halklarına ve ezilen ulusları hedef alarak bu krizini hafifletmeye çalıştığı bir süreçtir. Dünyanın her köşesinde emperyalistler arası çelişkiler keskinleşirken Ortadoğu, Doğu Avrupa, Balkanlar, Uzak Asya, Latin Amerika ve Afrika bu güçlerin pazar savaşı için kanlı oyunlarına sahne olmaktadır. Ezilen halklar ve uluslara tasfiyeci ve reformist iğne yapılarak felç edilmeye çalışılmaktadır. Devrim, sosyalizm ve en önemlisi de komünizm perspektifi silikleştirilmeye, tarihsel bilinci kırılmaya ve mücadeleleri tam bir kuşatma altına alınmaya çalışılmaktadır. Bu bağlamda topyekûn saldırı hamlesi ile direnenler yok

edilmeye, tam uyum sağlamayanlar terbiye edilmeye, ilerici burjuva hareketler ise tam teslimiyete ve işbirliğine mahkum edilmeye çalışılmaktadır. Bu dünya genelinde yaşama geçirilmeye çalışılan yönelimdir.

Özelde ülkemizde ise faşist diktatörlüğün tüm zor aygıtlarıyla, ekonomik gücüyle, medyasıyla, eğitimsel-kültürel-sanatsal araçlarıyla topyekûn saldırı halinde olduğu bir dönem yaşanmaktadır. Kürt ulusal mücadelesi bir yandan silahlı ve silahsız tüm gücüyle yok edilmeye ve teslim alınmaya çalışılırken, devrimci ve komünist güçler imha edilmeye ve belini doğrultamaz düzeye getirilmeye çalışılmaktadır. Halk yığınları örgütsüzleştirilip boyun eğen ve bir yılgnlık girdabında boğulma hesabıyla keskin acımasız bir kuşatma altında tutulmaya çalışılmaktadır.

Faşist diktatörlük bunun için daha merkeziyetçi, daha hızlı ve saldırgan bir sistem inşa etme peşindedir. Cumhurbaşkanlığı rejimi bu ihtiyaca karşılık olarak düşünülmektedir. Zira siyasal ve ekonomik kriz içinde emekçilerin hakları daha güçlü gasp edilecek, Kürtlerin ulusal hak mücadelesine karşı daha etkin bir imha savaşı yürütülecek, bölgede emperyalist politikalara uyumlu işgalci yönelim daha işlevli hal alacaktır. Tüm hesap ve plan bunun üzerine kurulmakta, böylelikle siyasal ve ekonomik krizin yaratacağı mücadele dinamikleri bu şekilde kırılmaya çalışılacaktır. Ancak gelişmeler egemenler arasında çatışma, gerginlik ve mücadelenin kaçınılmaz olarak daha da arttığı, yönetme krizinin sosyal-ekonomik sistemin yapısal ve dönemsel kriz üretme kabiliyeti ve özelliğinden dolayı daha da derinleştiği bir sürece onları sürüklemektedir. Bu durum emekçilere yönelik saldırılarda bir değişikliğe yol açmamaktadır. Ancak emekçilere, ezilen ulus, ezilen inanç, ezilen cins ve tüm halk katmanlarına daha güçlü bir mücadele zemini sunmaktadır. 31 Mart Yerel Seçimleri egemen faşist klikler arasında kapışmanın ne düzeyde sertleştiğinin bir göstergesi olmuştur. Aynı zamanda egemen sınıf klikleri arasında güç dengelerindeki oynamalara güçlü olanaklar sunduğu, gerginlik ve mücadelenin artarak devam edeceğine işaret etmektedir.

Şimdi bu koşullarda bu kliklerden birine umut bağlayan, birini diğerine karşı daha güçlü hale getirecek bir siyasal ehlileştirme ve olgunlaştırma süreci değil, daha fazla örgütlenme daha güçlü şekilde mücadeleye girişme, faşizme karşı siyasal karşıtlığı daha çok keskinleştirme zamanıdır. Halk yığınlarının siyasal karşıtlığını ve çelişkilerini daha fazla açığa çıkaran hamleler ve yönelim içinde olmak devrimci sorumluluğun en önemlisidir. Bu da reformist yaklaşımlarla, egemen klikler arasında taraf olma tutumuyla aramıza kalın çizgiler çekme ve önderimizin çizgisi olan ihtilalcilik komünist güzergahta daha kararlı durmayla olanaklıdır.

Partimiz bu bilincini tarihte tüm içte ve dışta yaşanan ideolojik kuşatma, saldırıya rağmen kaybetmemiştir. Bugün ise daha güçlü bir şekilde bu tutumunu geliştirme, yetkinleştirme ve ezilenleri örgütleyerek bu eksende savaştırma kararlılığındadır. 47 yıllık tarihimiz, edindiğimiz deneyim ve en önemlisi birikimimiz bize bunu emretmektedir.

Bugünü kavramak değil geleceği bugünün tutumuyla kazanmak iddiasındayız. Dünyü anlamak ve deneyim çıkarmak değil bugünü dünün yetersizlik ve eksiklikleriyle örgütlenme kararlılığında. Kırıntıları, iyileştirmeleri, aşamalı geçişleri, sistem içi kazanımları değil işçi sınıfının siyasal iktidarı ile her şeyi kazanma ve ordan durmaksızın, dinlenmeksizin özgürlükler dünyasına koşma hedefindeyiz. Bunu yapacağız, bunun taşıyıcı öznesi olacağız, bu bilincin kırılmasına karşı amansız bir komünizm sevdalısı olacağız, her an ve durumda bunu inşa etme mücadelesi vereceğiz.

ŞAN OLSUN MÜCADELEMİZİN 47. YILINA!

YAŞASIN ENTERNASYONAL PROLETARYANIN KIZIL BAYRAĞI!

ŞAN OLSUN ÖNDER KAYPAKKAYA'NIN YETMİŞİNCİ DOĞUM YILINA!

YAŞASIN HALK SAVAŞI!

ŞAN OLSUN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZMİN IŞIKLI YOLUNA!

NİSAN 2019“

Aşınan İlkelerden Biri Olarak Disiplin

Tasfiyeci sürecin aşındırdığı ilkelerden biri olarak karşımıza çıkıyor disiplin. İdeolojik saldırılara güçlü yanıtlar verilmediğinde devrimci değerleri aşındırması kaçınılmazdır. Çuvaldızı kendimize batırdığımızda algılayış ve kavrayış düzeyinde disiplin konusunda sorunlar yaşandığına tanık oluyoruz. Bulanıklaşan nokta sınıf savaşımında öncü ve örgütlü müfreze olan Komünist Parti'de disiplinin tartışılmaz olduğu noktadır. Söz konusu olan önemde savaş olgusunun varlığıdır. Nihai amaçta doğru ilerleyen Komünist Parti için katı-merkezci bir disiplin zorunludur.

Sürecin özgünlüğü, burjuva ideolojisinin etkileri nedeniyle, tartışılan ve tanımlana birçok konunun yeniden gündeme gelmesidir. Ekonomik, politik, sosyal, askeri, teknolojik gibi gelişmelere, sınıf savaşımının ihtiyaçlarına paralel kavramların ve tanımların tekrardan gündem olması gayet anlaşılır bir durumdur. Fakat burjuva anlayışların etkilenimi ile yapılan, yürütülen tartışmaların "anlaşılır" hiçbir yanı yoktur. Kuşkusuz ki bizler toplumsal yapıdan azade, yalıtık değiliz. İdeolojik-politik donanımımıza paralel burjuva ideolojiden etkilenimler olacaktır. Mesele ideolojik mücadelenin hiçbir koşulda elden bırakılmamasıdır. TDH bileşenleri uzun zamandır tasfiyeci sürecin etkisi altındadır. Bir

tarafından kendiliğindencilik (Gezi'den çıkarılan yanlış sonuçla) kutsanırken, diğer taraftan burjuva liberalizmin, hümanizmin ve rasyonalizmin etkisiyle devrimci disiplin anlayışı yok sayılmakta, küçümsenmektedir. Bu anlayışın Proletarya Partisi'ndeki yansımaları hizip olarak ortaya çıkmıştır. Hizbin kendisi Komünist Parti disiplin anlayışına savaş açmadır. Hizip kendisini Komünist Parti dışına atarak gerçek niteliğini daha bir görünür hale getirirken Komünist Parti'de yarattığı tahribatın başında Komünist Parti'nin proleter disiplin anlayışı gelmektedir. Tasfiyecilik Gezi'nin zaafını kendine rehber edinmiştir. "İnsan" parantezinde bireyin "özgürlüğü" keşfedilmiştir. Disiplin bu düzlemde "biat etmek" olarak algılanırken, tam da liberalizmin komünistlere-devrimcilerle saldırdığı jargonla saldırmıştır. Bireyin, aklıyla her şeye yettiği ve "özgür" olduğu burjuva anlayışı açık ve örtük biçimleriyle kabullenilmiştir. Propagandası da yapılarak proleteryanın iktidar savaşı, örgüt ve disiplin anlayışı tasfiyeye yönelinmiştir. Ki bu anlayışlar TDH'nin tasfiyeci süreçleri ile birlikte azımsanmayacak bir etki gücüne sahip olmuştur. Onun içindir ki bir kez daha disiplin anlayışını ele almak zorunludur. Proletarya Partisi saflarında yukarıdan aşağıya her kademede bir kez daha disiplin anlayışı

noktasında hangi durumda olduklarını sorgulamalıdır.

Disiplin denildiğinde biz devrimcilerin anladığı, kavradığı ve bilince çıkarıldığı şey ile burjuva ve küçük burjuvaların anladığı şey bir ve aynı değildir. Burjuva ideologları devrimcileri katı, diktatör, otoriter ve totaliter gibi kavramlarla eleştirerek bireyin "özgürlüğünü" savunan bir "disiplin anlayışı" ortaya koyar. Bu anlayışın da proleter disiplin anlayışından üstün olduğunu iddia eder.

Tanımsal olarak disiplin en küçüğünden en büyüğüne bir grubun, zümrünün veya değişik adlarla bir araya gelmiş olan insanların uyması gereken kurallar bütünüdür. Kurum ve kuruluşların amacına paralel disiplin de şekillenir. Fakat disiplin askeri alanla özdeşleştiğinden katı-otoriter-sıkı şekilde negatif bir algıya sahiptir. Bu algının oluşması proleter anlayıştan ziyade burjuva zihniyetin bir ürünüdür.

Burjuva disiplinde sorgusuz sualsiz itaat vardır. Bireye, sömürü düzenini, karşı hiçbir itirazı olmadan kabul etmesi dayatılır. Artı-değer sömürüsü ve kâr merkezli bir söz konusudur. Bu nedenle salt-askeri alanda değil, artı-değer sömürüsünün olduğu her yerde ve yaşamın diğer alanlarında işçi sınıfına ve ezilen kesimlere uy-

ması gereken kurallar empoze edilir. Bireye sözde "özgür" bir yaşam sunulur fakat özünde birey tamamen nesneleştirilir. Sormayan, sorgulamayan, itiraz etmeyen ve her şeyi doğa yasası gibi kabul eden "özgür" bireyler burjuva disiplini altında nesneleşir.

Proleter disiplin bunun tam tersidir. Birey nesneleşmez özneleşir. Uyması gereken kurallarda zorbalık yoktur. Yaşama öz iradeyle katılır. Kuralların bir ihtiyacın ürünü olarak var olduğunun, uyma ve uygulama zorunluluğunun kavratılması, bilince çıkartılması vardır. Yemek yapılan kazandaki yemekten zehirlenildi diye kazan ve kazanla ilişkisi olanların cezalandırılması gibi kör kütük bir anlayış söz konusu değildir. Proleter disiplin bireyin önüne sınıf mücadelesinde özne olmayı koyar. Kişiliği, karakteri ve kimliği silikleştirmez. Proleter disiplin bireyi toplumsallık içinde özneleştirir. Burjuva disiplini "özgürlük" söylemi içinde bireycileştirerek bireyi sürüye dönüştürür.

Komünist Parti disiplini anlayışı proleter disiplin anlayışıdır. Demokratik merkezîyetçilik ilkesine göre örgütlenir. Birey örgüte, azınlık çoğunluğa, alt organlar üst organlara tüm organlar Merkez Komite'ye tabi olur, bir disiplini kabul eder. Sınıf savaşımındaki öncü ve örgütlü rolünü bu anlayışla

oyun. Ve demir disipline sahiptir. Mücadelenin en sıcak olduğu faaliyet alanlarında veya fiili savaş zamanlarında askeri-yarı askeri biçimleriyle merkezi bir disiplin uygular. Mücadelenin görece daha hafif olduğu faaliyet alanlarında ise demir disiplinini korur fakat uygulanışı biçimsel olarak daha esnekler.

Bu Komünist Parti'yi disiplin konusunda ne diktatör ne de otoriter yapar. Demir disiplinden diktatörlüğü anlayanlar proletaryanın yeminli düşmanı olan burjuva ideologlarıdır. Ve bir de Marks'tan bu yana piyasadan eksik olmayan sözde "Marksistlerdir". Tasfiyeciler rüzgarın her dalgalanışında veya dalgalandırılışında ortaya çıkıp sınıfsal karakterlerine uygun rollerini oynamaktan geri durmazlar.

Demir disiplini olmazsa olmaz sınıf savaşımıdır. İktidar mücadelesi verilen burjuvazi elinde bulundurduğu erk aygıtlarıyla devasa bir güce sahiptir. Devletin beş bin yıllık tarihi düşünüldüğünde sınıf savaşımının nasıl bir şiddet içereceği de anlaşılacaktır. Proletarya, muazzam bir örgütlü güce karşı ideolojik-politik ve askeri olarak en yetkin profesyonel devrimcilerden oluşan örgütün, Komünist Parti'nin, demir disiplini olmadan da sınıf savaşımını başarıya ulaştırmaz. Diktatörlükle suçlanan Stalin döneminde Bolşevik Parti Nazileri Stalingrad'ın önünden Berlin'e kadar kovalamasında zaferin ana halkalarından biri, savaşın tüm zorlukları karşısında esnemeyen Komünist Parti'nin demir disipliniydi. Yine Rusya ve Çin devrimi süreçlerinde iki çizgi mücadelesi kapsamında burjuva anlayışlara karşı Komünist Parti'yi diri-canlı tutanın demir disiplin

olduğu unutulmamalıdır.

İçinden geçtiğimiz sürecin ağırlığı mahlumun ilanidir. Tasfiyeci süreç, baskıcı uygulamalar, ideolojik saldırılar ve yaşanan savrulmalarla derinleşmektedir. Her şeyden önce sürece karşı koymak ideolojik sağlamlık ve ilkeler bağlılığı gerektiriyor. Bu anlamıyla disiplin sıkı sıkıya bağlı olmamız gereken ilkelerin başında geliyor. Tasfiyeci süreç, görev ve sorumluluklarımızı, sırtımızdaki yükü arttırdığının bilincinde olarak hareket etmeliyiz. Görev ve sorumluluklarımız kapsamı dar tutulamaz, salt faaliyete indirgenemez. Proletarya Partisi'nin önderlik, örgütlenme ve çalışma tarzı gibi daha geniş yelpazede kavranmalıdır. Bunların her biri parti disipliniyle doğrudan ilişkilidir. Kadro ve militanların buldukları her alanda parti disipliniyle hareket etmek sorumlulukları vardır. Devrimci mücadele içinde attığımız her adımın bir karşılığı olduğu-olacağı unutulmamalıdır. Kırsal alan özgülünde en ufak bir hatanın imha ile sonuçlanabileceği gerçeğine göre örgütlenmesi nasıl zorunluluksa, semtlerde kitle çalışması için dergi dağıtımı da o derece zorunludur. Her ikisindeki ortak nokta, devrim mücadelesinde farklı alanlar olsa da parti disiplini anlayışıyla ele alınıyor olmasıdır. Aralarındaki tek fark disiplinin biçimsel olarak uygulanışındadır. Bir devrimci-komünist, bir partizan olarak üstlendiğimiz görev ve sorumluluğun yerine getirilmesi noktasında kır ve semt ayrımı olamaz. Disiplin mücadele koşullarına göre sadece biçimsel farklılıklar gösterebilir. Fakat bu özü değiştirmez, esnetmez, eğip bükmez, oturup tartışmaz. Bu koşulların-özgün durumların göz önüne alınma-

dığı anlamına da gelmez. Koşulların özgün durumların ardına sığınarak faaliyetin aksaması, görev ve sorumlulukların savsaklanması kabul edilemez. Açıkta disiplinsizliktir. Gıdasını, tasfiyeci sürecin liberalizm soslu bireycilikten alıyor demektir. Yapmadığımız, ertelediğimiz, ilgilenmediğimiz ve mazeretle-gerekçeler sıraladığımız her görev ve sorumluluğumuzun devrimi ertelemek olduğunu bilince çıkartmalıyız. Zira devrimci mücadeleyle ilgili olan her şey devrimle ilgilidir. Mizanpajda yapılan bir hatanın, bir okura dergi götürmenin, "önemsiz" görülen pratiklerin devrimle ilgili zararı olabilir, disiplinle ne ilgisi var gibi düşünsel varlığın dahi Komünist Parti'nin disiplin anlayışıyla şekillenmediğimizi gösterir. Mesele bir işin yapılması yapılmaması değil, neden, niçin ve nasıl yapıldığının kavranmasıdır. Başka bir açıdan, önemli görülen noktalardan, komiteleşme, raporların yazılması, nöbette uyumama gibi örneklerde yapılacak olan bir hata doğrudan partinin örgütsel çalışmasını ve kır faaliyetini kesintiye uğratmakla eş anlamlıdır. Doğrudan devrimin ertelenmesidir. Her iki örneğin birleştiği nokta parti disiplininin devrim ile bağının kurulmasıdır. Kadro ve militanlar Proletarya Partisi'nin disiplin anlayışında kavrayışı yükseltmek zorundadır. Yaşadığımız sürecin elzem noktalarından biridir.

Elzem olma nedeni burjuva ideolojinin, özellikle liberalizm olarak, parti saflarına yansımalarıdır. Liberalizmle birlikte bireyciliğin kutsanmasının toplumun tüm katmanlarındaki etkilerini görmekteyiz. En bariz biçimiyle "bir oy her şeydir, senin oyunla değişecek, değişti" şeklinde propagan-

da edilmektedir. Kapitalizmin meta ilişkileriyle tırmandırdığı bireyciliğin saflarımıza yansımaması düşünülemez. Bireyciliğin devrimci saflarda aşındırdığı ilk şey kolektivizmdir. Kolektif yaşam ve çalışma devrimciliğin temel noktalarından biridir. Bireyciliğin gelişmesi aynı zamanda disiplini de dejenere eder. Bireyciliğin olduğu yerde parti disiplini değil, kurallarını kimin koyduğu, nasıl belirlendiği belli olmayan tamamıyla bireye göre belirlenen bir disiplin söz konusudur. Bu tarihsel deneyimlerle sabitlenmiş proleter disiplin anlayışını yozlaştırır-posasını çıkarır. Bu ekseninde saflarımıza yansıyan liberalizme, bireyin kutsanmasına, disiplin anlayışımızın dejenere olmasına karşı, Komünist Parti'nin disiplin anlayışındaki kavrayışını sorgulamalı, yeniden şekillendirip yükseltmeliyiz.

Burjuva ideolojisi olan liberalizm, hümanizm dolayımında bireyciliği kutsayarak bireyi kapitalizmin kölesi haline getirmektedir. Meta kullanımı, tüketimiyle "özgürlük" eş değer tutularak (marka giyen birisi kendisini özgür hissederken) birey kapitalizmin kölesi haline getirilip dönüştürülmektedir. Katı bir disipline sahip Proletarya Partisi ideolojisi ise sömürüye son vererek Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizm mücadelesiyle sosyalist oradan da komünist bir dünya kurmak istemektedir. Bu bireyin toplumsal içinde özgür olma halidir. Zorunluluğun bilincine varıp, bunu eylemsel bir duruşla da ortaya koyan birey toplumsallaşıp özgürleşir. Bunun içindir ki bu gün her zamankinden daha fazla katı disiplinli bir örgüt ihtiyacı vardır. Devrim ancak çelikten disiplinli bir örgütlerle gerçekleşecektir.

Sudan Halkının Mücadelesi ve Olasılıklar

Doğu Afrika ülkesi Sudan'da yığınların öfkesi, 1989 yılında iktidarı askeri darbeyle ele geçiren diktatör Ömer El Beşir'i koltuğundan etti. Yoksulluğa mahkum edilen halk kitleleri Aralık 2018 tarihinden bu yana ekmeğe yapılan zamları başta başkent Hartum olmak üzere bir çok kentte protesto etmeye başlamıştı. Sudan halkı yaptıkları gösterilerde Beşir'in baskı politikalarına karşı istifasını istiyordu. Kitlelerin artan öfkesi ve protestolarına karşı, iktidarının tehlikeye girdiğini fark eden Ömer El-Beşir tarafından 23 Şubat'ta OHAL ilan edildi. OHAL'e rağmen, durmayan ve artarak devam eden halkın sokağa yansıyan öfkesi ve 30 yıldır ülkeyi yöneten El-Beşir'in istifa etmesi çağrıları karşısında, Sudan egemenleri çareyi, Beşir'i görevden uzaklaştırıp, yerine orduyu getirmekte buldu.

Protestolar sürerken, Sudan'da ordu yönetime el koydu, Devlet Başkanı Ömer El-Beşir görevden alınıp tutuklandı. Savunma Bakanı Avad bin Avf, 11 Nisan'da devlet televizyonunda Yüksek Güvenlik Konseyi Başkanı sıfatıyla yaptığı konuşmada, ordunun ülke yönetimine el koyduğunu ve iki yıllık geçiş döneminin başladığını duyurdu.

Halkın, ordunun yönetime el koymasına gösterdiği tepki karşısında da Bin Avf, ordunun yönetime el koymasının ve Sudan'da Askeri Geçiş Konseyi Başkanı sıfatıyla yemin etmesinin üzerinden 24 saat geçmeden görevini bıraktığını ve yerine Abdülfettah el-Burhan'ı seçtiğini açıkladı. Yığınların artan öfkesini törpülemek için Abdülfettah el-Burhan devlet televizyonunda canlı yayınlanan konuşmasında, ülkede ilan edilen sokağa çıkma yasağının kaldırıldığını belirtti.

Sudan'da aylardır sokaklarda olan eylemci kitleler, El-Beşir'in devrilmesinin ardından sivil bir geçiş yönetimi istiyor. Sudan'da rejim ve darbe karşıtı eylemlerin örgütleyicisi konumundaki Sudan Meslek Odaları Birliği (SPA), Askeri Geçiş Konseyi ile görüşme yaptı. Görüşmede askeri yönetime "Özgürlük ve Değişim Bildirgesi"nde yer alan talepler iletildi.

SPA yöneticilerinden Abbas Medeni, ülkedeki muhalefet güçlerinin ortak çatısı "Özgürlük ve Değişim Bildirgesi Güçleri" tarafından konseye sunulan egemenlik, yasama ve yürütmeyle

ilgili taleplere işaret ederek, kendilerinin konseye, yönetimin askeri temsilinde birlikte sivil idareye teslimi, milli meclis kurulması ve bakanlar kurulu oluşturulması gibi öneriler sunduğunu söyledi. Özgürlük ve Değişim Bildirgesi Güçleri; Sudan Meslek Grupları Birliği, Nida Sudan İttifakı, Ulusal Birlik Güçleri, Muhafız Toplanma Koalisyonu ve bazı siyasi partilerden oluşuyor.

Sudan Komünist Partisi ise 13 Nisan'da Askeri Konsey ile görüşen heyetin bir parçası olmadığını açıklayarak, İslamcılarının yeni maskeli balo düzenlemelerine karşı uyanık olmaya

dele içerisinde ne ölçüde uygulanacak, bu süreç içerisinde görülecektir. Ama bildiğimiz ve ders çıkarılması gereken bir tarihsel gerçek var ki Sovyetlerde Stalin yoldaşın ölümü sonrası 20. Parti kongresinde iktidarı gasp eden Kruşçev kliğinin "barış içinde bir arada yaşama" şeklindeki revizyonist sınıf uzlaşmacı politikanın da etkisiyle, Sudan'da ve tüm Afrika'da Arap milliyetçiliği ile "komünist" olarak geliştirilen ittifak, 1971'de Sudan Komünist Partisi sekreteri ve kadrolarının, Abdülmelik Mahçupların da idam edilmeleriyle sonuçlanmıştır.

Bağımsız sınıf çizgisi izlemeyen, işçi

mücadelesinde tarihin tekerliğini ileriye çeviren halk hareketlerinin ilerici, demokratik, devrimci mücadeleleri ve kazanımları savunulmalı ve sahiplenilmelidir.

ERDOĞAN'IN DOSTU EL-BEŞİR VE BENZERLİKLER

2007'de Sudan devleti destekli Janjavid adı verilen paramiliter grupların Sudan Özgürlük Hareketi'ne yönelik katliamlarına ve Darfur'de yapılan katliamın, soykırım ve insanlığa karşı işlenmiş suçlar kapsamında değerlendirilmesiyle Ömer el-Beşir hakkında "Uluslararası Ceza Mahkemesi" tarafından tutuklama kararı çıkartılmış

olmasına rağmen TC devletinin Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın "dostu" olarak Türkiye kamuoyuna lanse edilmiş, ekonomik ve askeri planda ikili ilişkiler sürdürülmüştür.

Osmanlı eserleri bulunduğu gerekçesiyle El-Beşir'in Sevakin adasını Türkiye'ye tahsis etmesi, Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar'ın "Türk inşaat işçilerini korumak amacıyla askeri üs" kurduklarını belirtmesi yanında, Türkiye'nin Sudan'a 600 milyon dolar civarında yatırımı bulunduğu bilinmektedir.

Erdoğan ile El-Beşir arasında birçok benzerlik göze çarpmaktadır. El-Beşir'in evinde

milyonlarca Amerikan doları bulunması ve banka kasalarında çıkan paralar dikkat çekicidir. 17-25 Aralık 2013 yılında Erdoğan'ın çocuklarının, yakınlarının ve bakanlarının evlerinde, ayakkabı kutularında milyonlarca dolar paranın "sıfırlanması" talimatı hatırlandığında, Erdoğan ile El-Beşir'in, diktatörlük hevesleri yanında, parasal açıdan da aynı ortak karakterleri ve benzerlikleri taşıdığı görülmektedir. Katliamlara imza atma noktasında da benzerlikler taşımaktadırlar. Birisi Darfur katliamıyla diğeri ise Roboski, Sur, Cizre gibi Kürt yerleşim yerlerinde gerçekleştirilen katliamlardaki sorumluluğu ve bugün de sürdürdüğü baskıcı politikalarla ünlüdür. Sudan'da yaşanan gelişmeleri ihtiyatla izleyen Türk egemenleri, kaybeden "dost" El-Beşir'e açıktan destek çıkmadı. Bir "dost"unu daha kaybeden Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, "milli uzlaşma temelinde ve barış içinde Sudan'ın bu süreci atlattığı" temennisiyle yetinmek zorunda kaldı.

ve mücadele etmeye çağrı yaptı. Dört yıllık bir geçiş hükümeti ile devleti yeniden yapılandırmak için, "Özgürlük ve Değişim Güçleri"yle birlikte sivil geçiş hükümeti kurulması için birlikte davranmaya hazır olduklarını ifade etti.

Ülkenin, 2011 yılında Sudan ve Güney Sudan olarak ikiye ayrılmasından sonra, ekonomik sorunları giderek derinleşen ve halkın yoksulluğunun arttığı bir ülke olan Sudan'da, yığınların öfkesinin bu koşullarda devrimci bir alternatifle siyasal iktidarı ele geçirmesi ve demokratik bir Sudan inşa etmesi olasılığı zayıftır. Nitekim "Özgürlük ve Değişim Güçleri" Askeri Geçiş Konseyi ile yaptıkları görüşmelerde askeri darbe yapan konseyle birlikte çalışacakları konusunda işaretiler vermiştir.

İngiliz emperyalizminin işgaline karşı mücadele vererek 1 Ocak 1956'da bağımsızlığını elde eden Sudan halkının örgütlenmelerin deneyimleri vardır. Bu deneyim ve dersler pratik müca-

sınfı ve emekçilere dayanmayan uzlaşmacı politikaların hazin sonuna dünya sınıf mücadelesi tarihi tanıklık eder. Bugün de Sudan'da liberal burjuva güçlerle veya "şirin" görünen emperyalist güçler ve gerici devletlerle kurulacak ilişki ve ittifakların, Sudan emekçi halkına bir şey kazandırmaya çağrı yapılır.

Sudan Komünist Partisi olarak bilinen siyasal çizgi ise tutarlılığı olmayan, devrimci dinamikleri zayıf ve açıklamalarından da görüldüğü üzere sınıf uzlaşmacılığı siyasetine sahip, geçmiş revizyonist çizginin bugünkü devamlı durumunda olan bir partidir. Daha özgür ve yaşanılabilir bir ülke ve yönetim talebiyle sokaklara çıkan kitlelerin, Arap ve Afrika halkından oluşan Sudan emekçilerinin, Sudan'ın geleceğini belirlemede, MLM bir önderlikten yoksunluğu, bu çok parçalı hareketin en büyük sorunudur.

Ancak buna rağmen, Sudan'da ezilen yığınların, egemen sömürücü sınıflara ve faşist barbarlığa karşı mücadelesi haklı ve meşrudur. Sınıflar

İbrahim Kaypakkaya Yoldaş ve 11 İlkesi - IV

“İllegal Mücadele Esas, Legal Mücadele Talidir!”

Komünistler ilkesel olarak legal-illegal hiçbir mücadele biçimini reddetmezler. Ancak bu mücadele biçimlerinin hangisinin stratejik olarak esas alınması gerektiği somut koşulların somut tahlili ilkesine bağlı olarak belirleyicilik kazanır. Bu belirleyicilik reformizmle-devrimcilik (proleter devrimcilik) arasındaki kesin ayırım çizisini oluşturur.

“Faşizm tehlikesi niçin geçici bir tehlike değildir? Çünkü birincisi, Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde zayıf ve güçsüz burjuvazi halkın mücadelesini daima kanla ve zorbalıkla bastırma ve bu şekilde ayakta kalmaya çalışır. Yani burjuvazinin zayıf ve güçsüz oluşu onu faşizme iter. İkincisi toprak ağalarının mevcudiyeti burjuva demokrasisine feodal bir karakter verir. İktidara ortak olan toprak ağaları, “feodal demokrasinin” kanunu olan sopa ve cebiri, burjuva özgürlüklerin yerine geçirmek için sürekli çaba harcarlar. Türkiye’de “demokrasinin” ta başından itibaren feodal bir karakter taşımasının temel sebebi bunlardır. (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar/Cihan Yay. sf. 300)

Ülkemizde devrim mücadelesinin başından sonuna illegal mücadele temelinde ele alınmasının temel çıkış noktası Kaypakkaya yoldaştan yaptığımız alıntıda da anlaşılacağı üzere faşizmin sürekliliğidir. TC tarihi şöyle bir incelendiğinde egemenler cephesinden, halkın en demokratik hak alma mücadelelerinin dahi baskıyla, zorla, kanla bastırıldığı sayısını yazamayacağımız kadar pratiği mevcuttur ve devam etmektedir. Elbette dönem dönem ülkemizde de Kaypakkaya yoldaşın dediği gibi “demokrasinin kırıntıları” halka sunulmaktadır. Ancak ilk fırsatta bu kırıntıların dahi daha azgın saldırılarla geri alınmaya çalışıldığı da bilinmez değildir, pratikte sabittir. Çok uzağa gitmeye gerek yok yakın tarihimizden bir örnekle dahi bu süreci anlatmak herhalde yeterli olacaktır.

Egemenlerin “demokratikleşme süreci” olarak başlattıkları ve “çözüm süreciyle” doruk noktasına ulaşan süreç göstermelik olarak belli demokratik hakların önünü açsa da henüz yolun başında patlak veren Gezi İsyanı’na,

alınan’ haklardır. Hal böyle iken ülkemizde demokrasi mücadelesinin dahi bir devrim sorunu olduğu gerçeği sistemle uzlaşmaz bir mücadeleyi zorunlu kılmakta, yasal (legal) olan her olanak ise esas olarak devrim

en temel yolu örgütlenmesini illegal temelde yapmasıdır. Bunun temel sebebi bir yandan kendisini kitleler içinde örgütlerken ama aynı zamanda düşman saldırılarına karşı kendisini koruma zorunluluğudur.

En temel demokratik hak mücadelesine azgınca saldıran faşizmin, kendisini temellerinden yıkacak olan bir örgütlenmeye tevazu göstermeyeceği açıktır. Hele bir de devrim yolunu başından sonuna kadar silahlı mücadele esaslarına göre oluşturan bir örgütün egemenler tarafından açıktan faaliyet yürütmesine göz yummasını beklemek “şapkadan tavşan çıkmasını” beklemek kadar komik bir durumdur.

Elbette ortaya çıkan legal olanaklar devrimin menfaatleri için kullanılmalıdır. Bunlar işin abecesidir. Ancak yukarıda saydığımız nedenlerden kaynak-

kalekol yapımlarına karşı yapılan barışçıl eylemlere dahi nasıl tahammülsüz olduğu ortadadır. Ekonomik, siyasi olarak zorda kalındığında göstermelik demokratik hakların dahi nasıl azgınca saldırılarla geri alındığı, alınmaya çalışıldığına dair yığınlarca somut örnek vardır.

Bu sürecin en basit tanımı kapatılan yüzlerce dernek, gazete, tutuklanan milletvekilleri, belediye başkanları, gazeteciler, insan hakları aktivistleri ve toplumun muhalif kesimleri, el konulan belediyeler vs. ile göz önündedir ve tüm bunlar bir gerçeğe işaret etmektedir. Ülkemizde demokratik haklar dahi egemenler için gerektiğinde ‘sunulan’, gerektiğinde ‘geri

mücadelesinin hizmetine sunulmak zorundadır.

İşte bu nedenle ülkemizde sınıf çelişkinin çözümü egemenlerin bu faşist politikalarından kaynaklı, her alanda uzlaşmaz çelişkiler olarak ortaya çıkmakta ve bir mücadele alanı yaratmaktadır. KP’nin ülkemiz topraklarında bu uzlaşmaz çelişkinin çözümü için gerçekleştirilmesi zorunlu olan devrime önderlik ve öncülük görevini yerine getirebilmesi için egemenlerin bu saldırı politikalarına karşı kendisini korumasının

lı legal çalışmanın açık bir mücadele biçimi olması düşmanın saldırılarına açık hale gelmesini ve egemenlerin yasalarını kendi çıkarlarına göre sürekli yenilemelerinden kaynaklı kalıcı örgütlenmeler olmadıklarını tarih defalarca ispatlamıştır. Bu gerçeklik aynı zamanda ülkemizde demokrasi mücadelesinin dahi bir devrim sorunu olduğunu gözler önüne sermekte ve devrimi örgütlemek için esas olarak sistemi temellerinden yıkmayı hedefleyen örgütlenmelerle sürecin örülmesi zorunludur.

Yani ülkemizde illegal mücadele bir zorunluluk ama aynı zamanda bilinçli bir tercihtir. Devrim iddiasında olan bir örgüt, ayakta durabilmek, düşman darbelerine maruz kalmamak, kitleleri örgütleyebilmek ve devrimi zafere ulaştırabilmesi için, açık/kapalı tüm çalışmalarını illegalite kurallarına göre yapmak zorundadır.

En temel demokratik hak mücadelesine azgınca saldıran faşizmin, kendisini temellerinden yıkacak olan bir örgütlenmeye tevazu göstermeyeceği açıktır.

Deşt'ten Yükselen Kavga Sloganları: Günbatımı Gibi Kızıl Bayrağı Taşıdılar Göğe

Tüm ölümsüzleşenlerimizin ardından olduğu gibi, her yazan yoldaşın tarif ettiği gibi, ne kadar anlatabileceğimi bilmeden, birçok tereddüt taşıyarak başlıyorum yazmaya. Yazma sırasının bir gün bana da geleceğini biliyordum. Ama gelmemesini temenni ederek... Gerçek olan savaştı. Ve kaçınılmaz olan kayıplarımızın, yitirdiklerimizin olduğu ve olacağıydı. Böylesine zamansız ayrılıp aramızdan, erkenden toprağa düşenlerimizin düşleri gerçeğe dönüşüncüye dek bize de gelecekti sıra. Bizden sonrakilere de gelecekti... Bazen böyle, yazma sırasının tereddütlerini yaşayacak, bazen de mevzileri doldurarak bizden önce o mevzide mavzer çatanlara layık olmanın kaygısını taşıyacağız... Ama toprağa düşenlerimizin silahları ellerimizden, sloganları dillerimizden düşmeyecek. Her gidişte kavrulacak yüreğimiz, toplanacak hançerler. Her acı daha tarifsiz, her öfkede haykırışlarımız daha gür olacak. Ama kanamayacak yaramız, akmayacak gözyaşı... İlk haberi yan hücreden verdiler. Böylesi her haber yüreklerimizi burkup, içimize acı düşürüyor ya... Dostlar da bu burukluğu, acıyı sesleriyle taşıdılar kaldığım hücreye. Henüz bilmiyorduk sizin olduğunuzu. Birkaç satır yazıyla: "TİKKO'cular yaşamını yitirdi" diyor-du haber. Sonrası; kim? nerede? nasıl? Bir haber daha alabilelim, cevap bulabilelim telaşydı. Aklıma hemen daha önce yayınlanan aslı olmayan haberler geldi. Yine benzer bir haber diye düşündüm, düşünmek istedim. Ama bir kere düşmüştü ateş.

Gün devrildi... Gece çekildi... Şafak söktü... Aklımızda siz, yüreklerimizde isimsiz bir sızı. Öğle üzeri gazetele-ri taramaya devam ederken iki TİKKO'cu diye verilmişti bu defa haber.

Ardında isimleriniz: Haydar Arğal, Murat Tekgöz... Canlandı anılarımız birer birer. İlk tanıştığımız günden, son kucaklaşmamıza... Haydar'ın te-
bessümleri, yüzünden hiç eksilmeyen gülümseyişi... Murat da esirgemedi ya gülümseyişini bizden; son göz göze gelişimizden hemen önce öfke tufanına dönmüştü. Sesi öyle bir yan-
kılanmıştı ki mahkeme salonunda,

mahkeme heyetinin salonu terk ediş-
leri uzun süre güldürmüştü bizi...

Murat ile sık sık karşılaşıyorduk ün-
iversitede. Öğrenci sayısının çok fazla olmadığı bir okulda bulunduğumuzdan herkes birbiriyle temas kuruyor, ilişki geliştirebiliyordu. Üniversitede bizlerin de azımsanamayacak ölçüde etkimizin olduğu, sorunların çözüm adresi olarak görüldüğümüz, kitlesel denebilecek eylemler gerçekleştirdiğimiz bir süreçti. Bu eylemlere Murat da katılıyor, destek veriyordu. Devrimcilere uzak olmadığı, yakın ilişkiler geliştirmek istediği bu tarz pratikler-
inden yansıyor. Eğer yanlış hatırlamıyorsam üniversitede bulunan diğer yapılarla bizimle tanışmadan önce tanışmış, ilişkilendiği. Bir gün bir yoldaşla Murat'ın yan yana oturdukları, sohbet ettikleri dikkatimi çekti. Çay alarak yanlarına gittiğimde;

çok fazla çay ismarlayan biri olmadı-
ğımından bu durum az da olsa geyik ko-
nusu edildi. Murat'la da tanışmamız böyle oldu. Sık sık halı saha maçı yap-
tığımız bir dönemde gerçekleşmişti tanışıklığımız. Diğer yapılarla yaptı-
ğımız futbol müsabakalarının büyük kısmını kazanıp kök söktürüyorduk. Murat'ın da profesyonel futbol oynadı-
ğı söylentileri gelip bize ulaşmıştı.

Görüşmelerimiz daha sıklaşmıştı ve ilişkimizin daha ileri taşındığı bir noktadaydık. Murat'ın da oynayacağı bir futbol organizasyonu daha planladık. Rakip takım da Murat'ın profesyonel olarak futbol oynadığı duyumu-
nunu almış ve Murat'ın oynamasına itiraz etmişti. Ama nafi! Artık Murat da bir Partizancıydı ve itirazlar kabul görmedi. Tabii maçı yine biz kazandık. Ama Murat pek fazla terletmedi rakibi. Daha sonra sevinçli ve hiç ek-
sik etmediği gülümseyişle "oynadığım küfür olmayan ilk maçı" diyerek memnuniyetini paylaşmıştı bizimle. Sonra bir takım sıkıntılar nedeniyle görüşmelerimiz seyrelti. Bu süre zarfında neler yapıp ettiğinden oldukça uzaklaşmıştım ve habersizdim. Zaten bu durum çok uzun sürmedi. Biz tutuklandık ve Murat'ın mahkemelerimize geliş gidişleriyle ayak üstü dene-

bilecek sohbetlerle hal hatır sorup az biraz sohbet ediyorduk. Son mahkeme-
memize kadar geldiği her mahkeme-
de benzer diyaloglar kuruyorduk. Son mahkemede, hapishanede kalacağımız süre söylendikten sonra öfkeli bir ses çınladı mahkeme salonunda: "... Sizin için de mücadele ediyorlar..." demişti. Göz göze geldik sonra. Öfke-
si dinmemiş, yumrukları sıkılı ve dolu doluydu gözleri...

Son bakışmamızdı birbirimize, görü-
şürüz dedik karşılıklıca, son sözcükler-
di dökülenler. Son bir hamleyle kaldı-
rıp ellerimizi son kez selamlaşmıştık. Hiçbirinin son olacağını bilmeden, görüşme umudunu büyüterek, yitir-
meden olmuştu her şey. Gerillaya ka-
tılışından habersizdim. İsmi ve fotoğ-
rafını gazetede görünce tüm "sonlar" yineleni. Sesi çınladı yine... "Heybe-
lerinde biriktirdiklerini rüzgara sakla-
yarak gittiler. Kızıl nidaları namlular-
dan haykırarak..." Mayıs ne de çok yoldaş aldı aramızdan baharın bağ-
rına... Kanlı 1 Mayıs'ların, Deniz'lerin, Haki'lerin, Dörtler'in ve komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın tered-
dütsüz yürüyüşlerini ardılarına dev-
rettikleri; yeşile değil kızıla bezenmiş-
liği taşıyor görkeminde. Devrimin kızıl filizlerini kanlarıyla sulayanlarımızın izinde yürüme çağrısıdır artık... Her düşenimiz bir çağrıdır; İbo'dan Meh-
met'e, Sefagül'e, Çiğdem'e, Murat'a, Haydar'a, Gül'e, Aliboğazı'na Mer-
canlar'a kadar... Her çarpışma, her haykırış savaş çağrısıdır. Düşenlerimi-
zin adımladıkları patikayı adımlamak, bıraktıkları mirası omuzlamak, yarat-
tıkları değerlere sahip çıkmak, kavga antlarımız kuşanma bilincimizdir.

[BİR PARTİZAN]

Nurettin Gül: 1941 yılında Mazgirt'e bağlı Kızılçık köyünde doğan Nurettin Gül, Çukobirlik'te işçi olarak çalışıyordu. İşçi ve semt alanındaki çalışmalarda aktif olarak yer aldı. Adana Narlıca'da 26 Nisan 1980 yılında sosyal faşistler tarafından pusu kurularak

katledildi.

Elif Ataklı: Proletarya Partisi sempo-
tizanı iken 26 Nisan 1981 tarihinde Almanya'da geçirdiği bir kaza sonucu yaşamını yitirdi.

Bahar Yıldız: Proletarya Partisi sem-

patizanı olan Bahar yıldız, 1963 yılında Dersim'in Nazımiye ilçesinde dünyaya geldi. Polis takibini atlama-
ya çalışırken 1 Mayıs 1982'de katledildi.

BOZAN YAYLASI ŞEHİTLERİ

Dersim Çemişgezek Bozan Yaylası'nda Halk Ordusu savaşçıları ile TC ordusu arasında 9 Mayıs 1985'te çıkan çatışmada Halk savaşçıları **Ağa Şimşek** ve **Kenan Bozkurt** şehit düştü.

Ağa Şimşek: 1962 Erzincan Tercan Zoger köyü doğumludur. Mücadele-
leye '80 öncesi katılmıştı.

Kenan Bozkurt: Dersim Hozat Derik köyü doğumludur. '80 öncesi müca-
deleye, 1984'te de gerillaya katılmıştır.

Mehmet Kocadağ: 1950 Muş Varto doğumludur. 1 Mayıs 1976'da kutla-
manın ardından MİT tarafından ka-
çırılarak katledilmiştir. Türkiye'nin ilk 1 Mayıs şehidi olarak tarihteki yerini almıştır.

Dursun Adabaş: 19 yaşında katıldığı ilk 1 Mayıs'da 1996 yılında TC güçleri-
nin açtığı ateş sonucu iki kişiyle be-
raber şehit düştü.

Bu yazının başlangıcı arka sayfadadır.

Alman emperyalizminin sınıfsal-dönemsel ve bölgesel çıkarları doğrultusunda Osmanlı savaş hükümeti tarafından "tehcir kararnamesi" (zorla göç ettirme) ile Ermeni halkı binlerce yıllık tarihi topraklarından zorbalık ve vahşetle kopartıldı, büyük bir bölümü katledildi, sağ kalanlar da dünyanın dört bir yanına sürgün edildi. Bu sıradan toplu bir sürgün, yer değiştirme olayı değildi. Bu "tehcir" uygulaması bir milyonu aşkın bir halkın planlı ve sistematik şekilde imhası ve bir soykırıma uğratılmasıdır. El konulan sadece maddi zenginlik değildi. Bundan daha büyük yıkım ve uygarlığın yok edilmesi ve kültürel imhadır.

24 NİSAN; KANLI ŞAFAK

24 Nisan şafağında Ermenilerin önde gelenlerine yönelik ilk tutuklamalara başlandı. 29 Nisan'a kadar süren bu eylemde 800'den fazla yazar, gazeteci, düşünür, doktor, öğretmen, sanatkar, ruhani dini liderler tutuklandı. Politikayla uğraşanlar Ayaş'a diğerleri Çankırı ve Çorum'a sürüldü.

24 Nisan günü Ermeni halkı yetiştirdiği en değerli evlatlarını kaybetmeye başladı.

"Bağımsız Ermenistan kurma ve anarşistlik" iddialarıyla Hınçakyan Partisi'nden 20 Partizan ölüme mahkum edilerek, 15 Haziran 1915'de Beyazıt Meydanı'nda asılırlar. Onlardan Mateos Sarkisyan son nefesinde şöyle haykırıyordu: "Siz bizim ancak vücudumuzu öldürebilirsiniz, ama fikirlerimizi asla! O yarı doğu ufuğunda belirecek. Ermeniler sosyalist Ermenistan'ı selamlayacaklar. İdam sehpalarının kurulduğu yerde özgürlük dolaşmakta, ölümlerini yattığı yerde diriliş yaklaşmaktadır."

Tehcir uygulamasında, kabileler halindeki sürgün grupları varacağı yer belli olmayan güzergahlarda arkalarında toprağın derinliğine gömülü kan çizgileri oluşturarak ilerlediler. İlerleyen her sürgün kafesi geride sadece ölümlerini bırakmadılar, yarattıkları üç bin yıllık uygarlığı, tarihi mirası ve yaratılan zenginliklerinin izlerini de bıraktılar.

Ermeni ulusal hareketinin öncülüğünü yapan Ermeni devrimci Taşnak Partisi yanlış bir taktikle İttihat ve Terakki Partisi'nin iktidarında kendi planlarını gerçekleştirebilecekleri düşüncesiyle onlarla işbirliğine girişti. İttihatçıların amacı padişahın despo-

tik, zorba rejimi yerine, kısmi bazı reformlar yaparak iktidara gelmekti. Bunun için sultana karşı durumdaki gayrimüslimlerin politik örgütleriyle anlaştılar.

Taşnaklar özellikle 1909'daki Adana Katliamı'ndan sonra İttihatçılara olan güvenlerini yitirmelerine karşın onlarla işbirliğine devam ettiler. Gelişen Ermeni ulusal burjuvazinin politik temsilcisi olan Taşnak Partisi umudunu Avrupa diplomasisine ve Osmanlılar üzerinde baskı yapmasına bağlamıştı. Bu parti hiçbir zaman anti-emperyalist, anti-kapitalist bir

parti olamadı. Ermenistan'ın özerkliği ile sınırlı tuttuğu politikasında bağımsızlık düşüncesi yer almadı. İttihat ve Terakki Partisi'nin "Tehcir kararnamesine" yani zorla göç ettirme kıyımına karşı Ermeni halkını doğru bir direniş politikasıyla örgütleyebilecek ilerici ve devrimci bir önderliğin olmaması bu soykırımın kolay gerçekleşmesine neden olmuştur. Van, Muş, Sason, Zeytun, Musa Dağı gibi yerlerde gösterilen direnişlerin önderliğini politik sosyal devrimci partiler değil, küçük direniş çeteleri önderlik etmiştir. Direniş hareketleri tamamen kendiliğinden hareketler olmuştur. Birbirinden kopuk küçük direniş çeteleri arasında koordine ve işbirliği kopukluğunun olması, gelişen direniş hareketi arasında dayanışma ve desteğin büyümesini zayıflatmış ve yetersiz kılmıştır.

Sürgünde ölmeyip de sağ kurtulanlar, dünyanın dört bir yanına yayılarak, Ermeni diasporasını oluşturdu. Tarihi topraklarında yurtlarında yarattıkları zenginlikleri, sürgün gittikleri yerlerde de yeşerttiler. Kendi ülkesin-

den çok sürgünde çoğunlukta yaşayan ilk ulus olma "hakkını" elde ettiler. Bugün adına Ermenistan denilen topraklarda üç milyon Ermeni yaşarken yurt dışında yedi milyon Ermeni yaşamaktadır.

SOYKIRIM TARTIŞMALARI VE YAŞANAN GERÇEKLIK

Ermeni Soykırımı yaşanmış bir gerçektir. Hiçbir tarihi "belge" yaşanmış bu toplumsal olguyu örtbas edemez, çarpıtıp yalan haline getiremez. Yaşanan acı gerçeğin yası ve hükmü kağıt parçasıyla adına "belge"

Ermeni müziğinin bu kadar acı ve derin olmasının, müziğin siyaha, yasa bürünmesinin soykırımdan başka bir nedeni olamaz. Anılar yaralı ve acıdır. Halen yaşlı Ermeni kadınları siyah yas elbisesini giyer, yıllarca üzerlerinden çıkarmadıkları siyah rengi adeta onun acısının rengi olur. Katliam ve kıyım ağıtları, geri toprağa anayurdu na dönüş türküleri Ermeni halkını en derinden etkileyen türkü ve ağıtlardır. Halen bir gün ortaya çıkacak diye, bir ses bir haber verecek diye umutla sabırsızlıkla bekleyen acılı yürekler vardır. Halep'te, Tahran'da, Yerevan'da, Moskova'da, Marsilya'da, Kaliforniya'da dünyanın dört bir yanında radyolara ve Ermenice basılan gazetelere kayıp ilanları verilir.

Yaşadıkları yurtlarından zorla kopartılan bir ulus mülteci bir ulus haline getirildi. Böylesine somut ve gerçek olan tarihsel bir süreci evrak araştırması ve "belge" tartışmasına çevirmek isteyen TC devleti, sıkıştığı alanda diplomasi atağına geçmektedir. Dünya kamuoyunda oldukça sıkışan, kendi suçunu gizleme telaşıyla hareket eden TC, tarih ve araştırma kurum-

larını, üniversite çevrelerini, politikacılarını "karşı seferberliğe" çevirmeye çalışıyor.

Dünyada yaşanan bütün katliam ve soykırımlar lanetlenmelidir. Lanetlenmeyen, kınanmayan, yargılanmayan her katliam onaylanıyor demektir. Kara Afrika topraklarında, Latin Amerika'da, Kanada'da, Asya ve Ortadoğu'da on binlerce, yüz binlerce halk toplulukları uluslararası sermayenin egemenlik iktidarı uğruna hunharca katledilmektedir. Bu katliamlar dün olduğu gibi günümüz yirmi birinci yüzyılında da devam etmektedir. Kapitalist-emperyalist sistemin varlığı, yoksulluğun açlığın varlığı olmuştur, olacaktır. Onun varlığı yıkım ve kıyımların da varlığıdır. Dünya proletaryasının başına bela olan sermayenin egemen olduğu iktidarların gücü, her gün insan emeğini ve insanlığı yutmaktadır. Savaş, talan, dizginsiz sömürü, sefalet, nükleer tehlikeler, çaresizlik, sosyal yıkım, açlık, kitlesel işsizlikler bunların hepsi sermaye egemenliğinin dolaysız sonuçlarından başka bir şey değildir.

denilen sahtekarlıkla örtülemez. Nasıl ki toprağın ve külün gücü jenosidi örtbas etmeye yok saymaya yetmediyse aynı zamanda düzmece sahte kağıt parçaları da bu gerçekliği yok edemez ve yaşanmamış gibi manipüle edemez. Ermeni Soykırımı da sadece belgelerle açıklanamaz. Oysa onlarca yazışma, talimat ve emirler göstermektedir ki Ermeniler "tehcir" zorla sürgüne yollanmış ve sürgün boyunca başlarına gelmeyen kalmamıştır. Türk devletinin "belgelenen" bir gerçeği kabul politikası ve tarzı bellidir. Tarihin gelmiş geçmiş ünlü diktatörlerinin, işkenceci zorbaların hangisi yaptığı zulmü ve işkenceyi kabul etmiştir?

"Gerçeği bilmeyen kişi akli ermeyen zavallı bir cahildir ama gerçeği bilip de ona yalan diyen kişi düpedüz katildir" Bertolt Brecht

Ermeni Soykırımı toplumsal bir olgudur. Yaşanmış unutulmaz acı gerçektir. Milyonlarca insanın belleğine ve anılarına kültür ve tarihinin yerleşmiş toplumsal bir ağıttır. Bugün

104 YILDIR DİNMEYEN ACI, BİTMİYEN İNKAR: ERMENİ SOYKIRIMI

24 Nisan 1915 bir ulusun soykırma uğratılma tarihidir. Bu tarih, uygarlığın, kültürün, maddi ve manevi zenginliklerin toprak altına gömülmesi, küller içinde kaybedilmesi, hafızalardan silinip, unutturulmak istenmesinin acı tarihidir. Anadolu mozağının önemli ve renkli bir dokusu bu tarihsel kesitte silinmek, unutturulmak istenmiştir. Bir uygarlık ve bir kültür harabe edilerek, kaybettirilmek istenmiştir. Bu tarih, yıkım ve ayağa dikilmenin, acıları bilince çıkarmanın, anıları sınıf kinine dönüştürmenin de tarihidir. Ölüm ve yaşamın sentezidir. 24 Nisan insanlık tarihinde, bir ulusun zorba egemenler, zalimler tarafından yok edilme, kıyıma ve jenoside uğratılma tarihidir. Bu tarih aynı zamanda burjuva-feodal sınıflara karşı mücadele ve özgürleşme manifestosunun yazıldığı tarihtir de. Türkiye devrim ve insanlık tarihinin karanlık ve aydınlık sayfasına düşülen iki ayrı unutulmaz nottur, 24 Nisan.

TARİHSEL VE SOSYAL HER OLAY VE OLGUYA BAKIŞ BİR SINIF VE BİLİNÇ SORUNUDUR

Her sınıfın bu soruna bir bakış açısı vardır. Türk hakim sınıflarının inkarcı yaklaşımının bir nedeni olduğu gibi, aynı zamanda Türkiye proletaryasının, onurlu aydınlarının, siyaset ve tarih bilimcilerinin ve sosyologlarının da Ermeni Soykırımı meselesine bir bakış açısı ve tarih bilinci vardır. Bir kesim gerçekleri tarihin ve toprağın derinliğine gömmek isterken, diğer kesim kaybettirilmek istenen gerçeği, yok edilmek istenen tarihi gün yüzüne, toprak üstüne çıkarmak istemektedir. Her sınıf kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda tarihe ve toplumsal olaylara, olgulara bir anlam yükler.

Ermeni Soykırımı meselesinin, Batılı emperyalistler tarafından dönem dönem gündeme getirilmesi, gerçeğin ortaya çıkarılıp suçluların yargılanması amacı taşımadığı bir gerçektir.

Ermeni Soykırımı meselesi Batılı emperyalistlerin elinde tamamen Türk hakim sınıflarına karşı kullanmak, baskı yapmak daha fazla ödün koparmak, imtiyaz elde etmek için bir politik koz haline gelmiştir. Ne zaman ki çıkarlarını pekiştirmek, geliştirmek ve güvence altına alarak daha fazlasını elde etmek istemişlerse bu meseleyi gündeme getirmiş, tartışmışlardır.

Türk hakim sınıfları ise böyle bir gerçeğin hiç yaşanmadığını, hatta tam tersine Türklerin Ermeniler tarafından katliamlara uğratıldığını iddia edecek kadar tarihi olguları ters yüz etmektedir. Türk hakim sınıflarının Kürt sorununa yaklaşımı neyse, Ermeni Soykırımı meselesine yaklaşımı da aynıdır. Dünya kamuoyu tarafından çok fazla sıkıştırılınca da sorunun araştırılması ve incelenmesi için tarihçilere, BM komisyonlarına havale etmeyi önerilmiştir.

“ERMENİ, KÜRT VE YUNAN” sorunu, hangi süreçte ne zaman ve nasıl

gündeme gelirse gelsin Türk hakim sınıflarının ve düzen partilerinin vazgeçilmez ve değişmez bir politik bakış açısı, tutum ve tavrıyla karşılaşılır. Bu ortak tavır gericisi Türk şovenizmidir. inkar ve imha üzerine kurulu olan kıyıcılık, inkar ve ret üzerine kurulu olan şovenizm, yalan ve yok sayma üzerine kurulu olan saldırı ve çarpıtma politikaları TC egemenlerinin en belirgin ve tehlikeli reflexleridir. Türk egemen politikacılarının burjuva sağdan, sola kadar bütün politik partilerinin, asla değişmeyen temel tezleri ve savunuları faşist, şoven bir milliyetçilikten beslenir. Kürt, Ermeni ve Yunan sorunları hep bu temelde ele alınır, işlenir. Bundandır ki Türk egemen ideolojisi Ermeni kelimesini bir küfür olarak kullanır.

90 YILDIR YOK EDİLEMİYEN GERÇEKLER

Ermeniler, 20. yüzyılın başlarında insanlık tarihinin tanık olduğu kitlesel bir soykırma uğradılar. 1915 yılında

Bu yazının devamı 23. sayfadadır.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yenedemokrasi1](#)

[yenedemokrasiyazete](#)

[yenedemokrasi](#)

yenedemokrasiyazetesigazetesigmail.com

yenedemokrasi3.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazışmaları Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 534 54 76 - yenedemokrasiyazetesigazetesigmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34